

STEVE BERRY

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

STEVE BERRY

ČTRNÁCTÁ
KOLONIE

2017

Copyright © 2016 by Steve Berry
Translation © 2017 by Hana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE 14th COLONY,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2016,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová, Milena Nečadová
Obálka: Rajka Marišinská
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2017

ISBN 978-80-7498-214-9

Našim Kachňatům:
Larrymu a Sue Begynovým,
Bradovi a Kathleen Charonovým,
Glennovi a Kris Coxovým, Johnu a Esther Garverovým,
Peteru Hedlundovi a Leah Barnaové,
Jamiemu a Colleen Kellyovým,
Marianně McLoughlinové, Terrymu a Lee Morseovým,
Joe Perkovi, Diane a Alexu Sherwoodovým,
Fritzovi a Debi Stroblovým,
Warrenu a Taisley Westonovým

PODĚKOVÁNÍ

Upřímně děkuji řediteli vydavatelství Macmillan Johnu Sargentovi, Sally Richardsonové, která šéfuje nakladatelství St. Martin's Press, a svému vydavateli Andrewu Martinovi. Rovněž jsem nesmírně zavázán Hectoru DeJeanovi z oddělení propagace, Jeffu Dodesovi a všem ostatním z oddělení marketingu a prodeje – především Paulu Hochmanovi a pravé čarodějce v oboru paperbacků Jen Enderlinové. Děkuji Davidu Rotsteinovi za obálku, Stevenu Seighmanovi za skvělou grafickou úpravu a také Mary Beth Rocheové s jejím týmem z oddělení audia.

Jako vždy se v úctě skláním před skvělou prací Simona Lipskara.

A díky vám, moje redaktorko Kelley Raglandová.

Zvláštní uznání si zaslouží Meryl Mossová a její vynikající tým zajišťující propagaci (zvláště Deb Zipfová a JeriAnn Gellerová), Jessica Johnsová a Esther Garverová, které pečují o hladký chod společnosti Steve Berry Enterprises, plukovník Barry King za pomoc ohledně vojenské výzbroje, Hayden Bryan z episkopálního kostela svatého Jana, který mi zprostředkovával kontakty a byl mi průvodcem, a Doug Scofield za to, že mě obeznámil s Matem bláznů.

A samozřejmě děkuji své ženě Elizabeth, protože je prostě báječná.

V roce 2013 jsme s Elizabeth pro fanoušky uspořádali plavbu po Dunaji. Trochu jsme se báli toho, že budeme osm dní pobývat ve stísněných prostorách malé říční lodi se skupinou úplně cizích lidí. Ta představa by znervóznila asi každého. Ale nakonec se z výletu vyklubal nádherný zážitek a vynesl nám dvacet nových přátel. Tu a tam jsme někde zakotvili a zašli si prohlédnout různá místa. Elizabeth vždy kráčela v čele s oranžovým pádlem a my se hrnuli v houfu za ní. Brzy jsme jí začali přezdívat Mára Kachna a z nás se tím pádem stala Kachňata. Od té doby jsme skoro ke všem těm dvaceti Kachňatům zavítali na návštěvu, k některým i vícekrát. Některé postavy v této knize dokonce nesou jejich jména. Vy, na které se nedostalo, netruchlete – i váš čas přijde.

Takže tuto svoji knihu věnuji Kachňatům.

Já a Elizabeth se mezi ně hrdě počítáme.

*Funkční období prezidenta a viceprezidenta
skončí v poledne 20. ledna.*

– ÚSTAVA USA,
DVACÁTÝ DODATEK

PROLOG

VATIKÁN
PONDĚLÍ 7. ČERVNA 1982

Ronald Reagan věděl, že ho sem přivedla ruka Boží. Jak jinak si to vysvětlit? Před dvěma lety se potřetí ucházel o republikánskou nominaci na úřad prezidenta a svedl v primárkách tvrdý boj s deseti konkurenty. Vyhrál a poté v prezidentských volbách porazil úřadujícího demokratického prezidenta Jimmyho Cartera ve čtyřiačtyřiceti státech. Před čtrnácti měsíci na něj byl spáchán atentát a on se stal prvním americkým prezidentem, který střelecký útok přežil. A nyní stál zde, v papežově soukromé pracovně ve třetím poschodí Apoštolského paláce, a vůdce téměř miliardy katolíků na něj čekal, aby si spolu pohovořili.

Když Reagan vešel, užasl nad střídmým zařízením pracovny. Okna, odkud se papež každou neděli modlí společně s tisícihlavými davy poutníků na Svatopetrském náměstí, byla na ochranu před letním sluncem zatažena těžkými závěsy. Nábytku se uvnitř nacházelo poskrovnu; dominoval prostý dřevěný psací stůl, k jehož delším stranám byla přistavena vždy dvě polstrovaná křesla s vysokými opěradly. Stůl

zel prázdnotou až na zlaté hodiny, krucifix a koženou psací podložku. Na mramorové podlaze pod ním zářil barvami orientální kobereček.

U stolu stál Jan Pavel II. v bílé papežské sutaně. Reagan si s ním v posledních měsících tajně vyměnil přinejmenším tucet dopisů. Doručovali si je prostřednictvím zvláštních pověřenců a oba v nich vyjadřovali obavy z jaderných zbraní a z kritické situace ve východní Evropě. Sověti před sedmi měsíci vyhlásili v Polsku výjimečný stav a utlali veškeré debaty o reformách. Spojené státy zareagovaly vyhlášením sankcí jak proti Sovětskému svazu, tak proti polské loutkové vládě. Odvetné opatření mělo zůstat v platnosti, dokud nedojde k ukončení výjimečného stavu, propuštění všech politických vězňů a obnovení dialogu. Aby se Reagan Vatikánu zavděčil, zaslal papeži po zvláštní pověřenkyni stohy tajných zpravodajských informací ohledně Polska. Chtěl mít jistotu, že papež bude plně informován, i když to nejspíš byl i předtím.

Jedno Reagan věděl bezpečně.

Zdrženlivý kněz, který díky svému postavení patřil mezi nejvlivnější lidi světa, sdílel jeho přesvědčení, že se Sovětský svaz zhroutí.

Potrásli si rukou, prohodili pár zdvořilostních frází a zapózovali fotografům. Poté mu Jan Pavel pokynul, aby se usadil proti sobě u stolu. Z obrazu na zdi na ně starostlivě shlížela madona. Fotografové a tajemníci vyklidili pole a zavřeli za sebou. Papež a prezident Spojených států poprvé v historii osaměli. Reagan o toto mimořádné privilegium požádal a Jan Pavel nic nenamítal. Na přípravách soukromého rozhovoru se nepodílel žádný personál; potřebné podklady v tichosti vypracovala Reaganova zvláštní pověřenkyně.

Oběma mužům bylo jasné, co je cílem jejich setkání.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Půjdu rovnou k věci, Vaše Svatosti. Chci ukončit Jaltskou dohodu.“

Jan Pavel přikývl. „Já také. Je založena na nelegitimním konceptu. A byla to obrovská chyba. Odjakživa věřím, že jaltské dělicí linie je třeba zrušit.“

V tomhle odhadla Reaganova zvláštní pověřenkyně papeže správně. Schůzka v Jaltě se uskutečnila v únoru 1945. Stalin, Roosevelt a Churchill se naposledy společně sešli, aby rozhodli, jak bude vypadat poválečné uspořádání a rozdělení moci v Evropě. Narýsovali hraniční linie – některé podle vlastního uvážení, jiné ve snaze vyjít vstříc Sovětům. K ústupkům patřila i dohoda, že Polsko zůstane v sovětské sféře. Stalin přislíbil, že v zemi proběhnou svobodné volby, ale samozřejmě k nim nedošlo a od té doby v zemi vládli komunisté.

„Jalta, to bylo čistě umělé rozdělení,“ pokračoval Jan Pavel. „Mně i miliónům dalších Poláků se hluboce přičilo, že jí naše vlast padla za oběť. V druhé světové válce jsme bojovali a umírali, ale nikdo na nás nebral ohled. Máme za sebou čtyřicet let brutální nadvlády, nejprve nacistické a potom sovětské.“

„Věřím, že cestou k ukončení Jalty je hnutí Solidarita,“ řekl Reagan.

Díky Solidaritě, odborové organizaci v gdaňských loděnicích, která se jako vůbec první vymkla zpod kontroly komunistů, vznikla přede dvěma lety v železné oponě trhlina. Nyní Solidarita sdružovala přes devět miliónů Poláků, třetinu pracovníků v zemi. V jejím čele stál obyčejný elektrikář Lech Wałęsa. Vydobyla si vliv, moc a popularitu – a to do té míry, že loni v prosinci vyhlásila vláda stanné právo, aby ji potlačila.

„Dělají chybu, když se snaží Solidaritu rozdrtit,“ konstato-

val Reagan. „Není možné nechat nějakou organizaci šestnáct měsíců existovat, a jakmile se uchytlí, zčistajasna změnit kurz a chtít ji postavit mimo zákon. Vláda přecenila svoje síly.“

„Opakovaně se na polské úřady obracím s nabídkami,“ odvětil papež. „O budoucnosti Solidarity a ukončení stanného práva musíme zahájit rozhovory.“

„Proč s nimi vést boj?“

Reagan sledoval, jak papež zareaguje. Jeho zvláštní pověřenkyně naléhala, ať tohle téma při rozhovoru nadnese – že to Vatikán zaujme.

Papež se pousmál. „Chápu. Když je necháme být, popudí proti sobě lid ještě víc. Proč jim v tom bránit?“

Reagan přitakal. „Jakákoli akce namířená proti Solidaritě je jako rakovina. Nechme ji bujet. Hnutí Solidarity s každou vládní kritikou sílí. K tomu, aby se udrželo při životě, potřebuje jediné peníze a Spojené státy jsou připraveny mu je poskytnout.“

Papež souhlasně pokýval hlavou a zřejmě o Reaganově návrhu uvažoval. Ten dalece překračoval meze ochoty Reaganova politického aparátu. Americké ministerstvo zahraničí tuto taktiku zásadně odmítalo a tvrdilo, že polský režim je stabilní, pevný a oblíbený. Podobně hodnotilo i Moskvu a Sovětský svaz.

Šeredně se ale pletlo.

„Tlak zevnitř každým dnem sílí a Sověti si s ním nevědí rady,“ pokračoval Reagan. „Komunismus není stavěný na to, aby čelil odlišným názorům jinak než naháněním strachu a násilím. Morálku Moskva uznává, jen když prospívá její agendě. Komunisté si pro sebe vyhradili právo na zločin. Právo lhát. Podvádět. Dělat, co se jim zlíbí. Žádný takový re-

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

žim ještě nikdy nepřežil. Nevyhnutelně se zhroutí.“ Odmlčel se a pak dodal: „Ale my to můžeme upíšíť.“

Jan Pavel přikývl. „Strom je prohnílý, stačí jím pořádně zatřást a shnilá jablka opadají. Komunismus je zlo. Upírá lidem svobodu.“

Také o tomto papežově názoru se Reagan od své zvláštní pověřenkyně doslechl a doufal, že ho uslyší i na vlastní uši. Ještě nikdy se nestalo, aby papež a prezident společně zosnovali podobné spiknutí, a ani jeden z nich se k němu nehodlal přiznat. Církev se navenek zříká zasahování do politiky a krátce předtím to potvrdila, když Jan Pavel pokáral kněze vzdorujícího jeho příkazu vzdát se vládní funkce. To ovšem neznamená, že by byla lhostejná k útlaku, zvláště když se odehrává v takové blízkosti. To byl další důkaz zásahu shůry. Vichr dějin se zaměřil na Polsko právě v okamžiku, kdy na stolci svatého Petra poprvé po 450 letech neseděl Ital, ale zrovna Polák.

Ani scenárista by to nevymyslel lépe.

Sovětský svaz se ocitl na prahu velké revoluční krize. Reagan ji cítil ve vzduchu. Ani sovětský lid není imunní vůči revoltě a Poláci by se mohli stát pákou, která chod událostí uvede do pohybu. Zní to jako fráze, ale v tomto případě platila beze zbytku. Padne jedna kostka domina – a padnou všechny. Československo, Bulharsko, Maďarsko, Rumunsko a všechny ostatní sovětské satelity. Celý východní blok. Budou odpadávat jeden po druhém.

Tak proč do toho domina nešťouchnout?

„Něco vám povím,“ řekl Janu Pavlovi. „Jednou se mě ptali, jak poznám komunistu. Odpověď je snadná. Je to člověk, který čte Marxe a Lenina. Ale jak se pozná *antikomunista*?“

Udělal pauzu. „Je to člověk, který Marxovi a Leninovi rozumí.“

Papež se zasmál.

Byla to ale pravda.

„Svolil jsem k soukromému rozhovoru,“ řekl papež, „protože jsem chtěl, abychom si promluvili od srdce. Myslím, že dozrál čas. A tak se vás musím ze všeho nejdříve zeptat, jaké střely s plochou dráhou letu zamýšlíte rozmístit v Evropě. Řídíte v Americe dosud nevídanou vlnu přezbrojování a investujete do ní miliardy dolarů. Vzbuzuje to ve mně obavy.“

Reagana jeho zvláštní pověřenkyně před touto výtkou varovala, takže měl připravenou odpověď. „Na celém světě byste nenašel člověka, který nenávidí válku a jaderné zbraně víc než já. Mým cílem je mír a odzbrojení. Ale abych toho dosáhl, musím použít nástroje, které mám k dispozici. Ano, přezbrojujeme armádu. Ale nedělám to kvůli větší síle Ameriky – dělám to, abych dohnal Sovětský svaz k bankrotu.“

Neuniklo mu, že Jan Pavel zpozorněl.

„Máte pravdu, stojí nás to miliardy. Jenže Sovětům nezbývá než držet s námi krok a utrácet stejné sumy, ne-li ještě víc. Rozdíl je v tom, že zatímco pro nás jsou ty výdaje dlouhodobě udržitelné, pro ně nikoli. Když ve Spojených státech utrácíme na vládní projekty, peníze se nám prostřednictvím mezd a zisku vrací do ekonomiky. Když utrácí Sověti, tak svou pokladnu vysávají. Neexistuje tam volný trh. Peníze odcházejí, ale nevracejí se. Mzdy jsou stanoveny úředně a zisky jsou regulovány, takže Sověti musejí neustále generovat peníze na placení účtů. My ty svoje recyklujeme. Nedokážou s námi držet tempo a každoročně investovat rubl za každý náš dolar. Zhroutí se zevnitř.“

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Papeže to viditelně zaujalo.

„Komunismus nikdy nezískal legitimitu založenou na podpoře veřejnosti. Udržuje se u vlády silou a tu podepírá vyvoláváním strachu. Čas pracuje proti němu a celý svět zrovna tak, protože se změnil. Komunismus není nic než moderní forma nevolnictví – nenacházím na něm oproti kapitalismu žádné výhody. Uvědomujete si, Vaše Svatosti, že v Sovětském svazu vlastní auto ani ne jedna rodina ze sedmi? Když si někdo chce koupit osobní vůz, čeká na něj deset let. Povězte mi, je možné pokládat takový režim za pevný a stabilní?“

Jan Pavel se usmál. „Stojí na popraskaných základech. Odjakživa, již od začátku.“

„Rád bych vás ujistil, že nejsem válečnický. Americký lid nemá dobytčácké sklony. Toužíme po trvalém míru.“

Reagan to prohlašoval se vši upřímností. V kapse saka nosil kartičku s kódy, jimiž mohl odpálit jaderný arzenál. Před místností stál vojenský přidělenec s černou koženou brašnou, která obsahovala příslušné zařízení. Spojené státy celkem vlastnily 23 464 jaderných hlavic, Sovětský svaz 32 049. Reagan je nazýval nástroje armagedonu. Ke zničení celé lidské civilizace by jich stačilo jen pár.

Dal si za cíl, aby k jejich použití nikdy nedošlo.

„Věřím vám,“ pravil papež. „Vaše pověřenkyně se v tomto ohledu vyjádřila velmi přesvědčivě. Je to bystrá žena. Vybral jste si ji dobře.“

Nebyl to Reagan, kdo si ji vybral. Z řad svých atašé na ministerstvu zahraničí ji zvolil ministr Alexander Haig. Jinak ale měl Jan Pavel pravdu. Byla mladá a inteligentní, měla skvělou intuici a Reagan se postupně naučil spoléhat na její úsudek ve všem, co se Vatikánu týkalo.

„Hovoříme-li upřímně,“ řekl, „dovolte mi podotknout, že se podceňujete. I vy umíte zacházet s klamem. Ten kněz, kterého jste tak rozhořčeně pokáral na ranveji v Nikaragui... Prikázal jste mu vzdát se postu ve vládě, a on odmítl. Odmítá dodnes. Něco mi říká, že je dnes vaším špičkovým zdrojem informací o počínání tamní sandinistické vlády. A kdo by ho podezíral – po tak ostré veřejné výtce?“

Jan Pavel to nijak nekomentoval, ale Reagan na něm viděl, že hádá správně. Sandinisté byli pouhé loutky Sovětů. Reaganovi lidé už pracovali na tom, aby se jich Střední Amerika zbavila, a papež zřejmě také.

„Musíme vést politiku hledící daleko do budoucna,“ prohlásil papež. „Politiku, která zahrnuje celou planetu a klade důraz na spravedlnost, svobodu, lásku a pravdu. Naším cílem musí být za všech okolností mír.“

„Bezesporu. Mám jednu takovou teorii.“ Reagan už dospěl k závěru, že je namístě podělit se o ni. „Myslím, že Sověti jsou v podstatě křesťanský národ. Rusové byli křesťany dávno předtím, než se stali komunisty. Pokud se budeme téhle teze držet, myslím, že můžeme docílit toho, aby se miska vah u sovětského lidu přehoupla ve prospěch křesťanství. A jeho dlouho potlačované ideály pak zatlačí komunismus do pozadí.“

Měl obavu, aby jeho slova nezněla papeži příliš podbízivě. Díky návštěvám své zvláštní pověřenkyně ve Vatikánu měl k dispozici podrobné vyhodnocení papežovy osobnosti. Jan Pavel ctil pořádek a bezpečnost a rád jednal na rovinu. Řídil se rozumem, byl přemýšlivý a věcný. Odpuzovala ho mnohoznačnost, impulzivita a extremismus. Než se rozhodl, vždy si všechno důkladně promyslel. A krajně nesnášel, když se mu lidé vlichocovali tím, co podle nich chce slyšet.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Vy tomu věříte?“ zeptal se papež. „Upřímně? Do hloubi duše? Celým srdcem?“

„Musím přiznat, Vaše Svatosti, že nechodím pravidelně do kostela. Nepovažuji se za hluboce zbožného. Ale jsem duchovně založen. Věřím v Boha. A čerpám z toho sílu.“

Nelhal.

„A nás dva spojuje ještě jedno,“ dodal.

Jan Pavel zjevně vytušil, co tím myslí. Předchozího roku v rozmezí dvou měsíců byl na ně oba spáchán atentát. Celkem tři střely vypálené z těsné blízkosti. Všechny jen o vlas minuly jejich aortu, jinak by jim přivodily jistou smrt. Reagan utrpěl zásah do plíce, dvě kulky adresované papeži prolétly tělem skrz a jako zázrakem se vyhnuly životně důležitým orgánům.

„Bůh nás oba zachránil,“ řekl Reagan, „takže je nám dopráno uskutečnit, k čemu se chystáme. Jak jinak si to vysvětlit?“

Odedávna věřil, že každý člověk má v životě poslání od Boha a že je to součást plánu přesahujícího lidský svět. Věděl, že i papež věří v sílu symbolických dějů a v ruku Boží prozřetelnosti.

„Souhlasím, pane prezidento,“ přitakal papež polohlasně. „Musíme to udělat. Společně.“

„Můj atentátník byl šílenec. Ale ve vašem případě bych řekl, že za ten útok dlužíte odplatu Sovětům.“

CIA se dozvěděla, že muž, který chtěl Jana Pavla zavraždit, byl napojen na Bulhary a přes ně přímo na Moskvu. Bílý dům poskytl tu informaci Vatikánu. Pravda, chyběl nezpochybnitelný důkaz, ale záměr se nabízel – zničit Solidaritu prostřednictvím likvidace jejího duchovního a morálního

vůdce. Sověti si ovšem nemohli dovolit přímo se namočit do spiknutí s cílem zabít nejvyššího představitele miliardy katolíků.

Ale prsty v něm měli.

„*Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji,*“ ocitoval Jan Pavel z biblického Listu Římanům. „Pomsta by byla dost nekřesťanský počín, nemyslíte?“

Reagan se rozhodl u Listu Římanům setrvat: „*Nechtějte sami odplácet, ale nechte místo pro Boží soud.*“

„*Ale také: Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím uhlí řeřavé shrneš na jeho hlavu.*“

Přesně tak to udělají.

Jan Pavel neboli Karol Wojtyła zažil zvěrstva nacistů. Byl u toho, když Polsko těmi nepředstavitelnými hrůzami trpělo, a pracoval v odboji. Po válce se úporně snažil křížit plány Sovětům, kteří polské utrpení prodlužovali. Byl ve všem všudy pravý hrdina, výjimečný člověk, učený a odvážný.

Dodával lidem sílu.

A ocitl se ve správný čas na správném místě a se správnou ideou.

„Když mě na Svatopetrském náměstí srazila kulka,“ řekl teď Reaganovi, „měl jsem předtuchu, že dojdou záchrany, a to přesvědčení mě nikdy neopustilo. Ten den zakročila sama Panna Marie a dovolila mi přežít. Celým srdcem tomu věřím. A kéž mi Bůh odpustí, ale Sovětům odplatu dlužím. Nejen proto, že mě skoro zabili, ale také kvůli tomu, čeho se dopouštěli a stále dopouštějí na mnoha miliónech lidí. Atentátníkovi jsem odpustil. Zašel jsem ho navštívit do cely, pomodlil se s ním a on oplakal svůj hřích. Nyní je načase, aby i ti, kdo ho vyslali, nahlédli, jak zhřešili.“

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Reagan z papežova pohledu vyčetl odhodlání a připravenost k boji. Sám cítil totéž. Bylo mu jedenasedmdesát, ale ještě nikdy se necítil lépe. Po atentátu jako by ho polili živou vodou, připadal si jako znovuzrozený. Věděl, co o něm prohlašují politologové. Od jeho prezidentství se nic moc nečekalo. V posledních desetiletích váha prezidentského úřadu rozdrtila řadu slibných lidí. Kennedy zahynul při atentátu, Johnsona vypudila z úřadu vietnamská válka. Nixon byl donucen rezignovat. Ford vydržel pouhé dva roky a Cartera poslali voliči domů po prvním funkčním období. Reagana kritici označovali za lehkomyšlného kovboje, zestárlého herce, který spoléhá na druhé, že mu řeknou, co dělat.

Jenže kritici se spletli.

Býval kdysi členem Demokratické strany, ale už dávno přešel k republikánům, takže nezapadal do standardních politických škatulek. Mnozí lidé se ho báli a nedůvěřovali mu. Jiní jím opovrhovali. Stal se ale čtyřicátým prezidentem Spojených států a byl odhodlán setrvat v úřadu dalších sedm let. A mýnil ten čas využít za jedním jediným účelem.

Skoncovat s říší zla.

Tak totiž vnímal Sovětský svaz. Kdyby na to byl sám, nedokázal by to. Naštěstí sám nebyl. Měl teď spojence. Spojence, za nímž stála tisíciletá zkušenost s bojem proti despotům.

„Budu na ně ze své strany vytrvale tlačit,“ oznámil papeži. „Politicky a ekonomicky. A vy dělejte totéž po svém, duchovním povzbuzováním Poláků. Hodila by se další návštěva Polska, ale ne hned. Asi tak za rok.“

Jan Pavel už svou vlast jednou navštívil, v roce 1979. Na mši na varšavském náměstí Vítězství se shromáždily tři milióny lidí. Reagan, tehdy uchazeč o Bílý dům, sledoval tu po-

dívanou v televizi. Viděl, jak muž v bílém rouchu vystoupil z papežského letounu a políbil zem. Živě si vzpomínal, co papež pořád dokola opakoval svým krajanům.

Nebojte se.

A v tu chvíli si uvědomil, čeho může tento náboženský vůdce miliardy lidí dosáhnout, obzvlášť když mu patří srdce a mysl miliónů Poláků. Jan Pavel je jedním z nich. Naslouchají mu. Papež si však nemůže dovolit přímočarost. Poselství z Říma musí znít hlasem pravdy, lásky a míru: Bůh existuje a svobodně ho uctívat je nezadatelným právem každého jedince. Moskva bude Jana Pavla napřed ignorovat, ale nakonec zareaguje výhrůžkami. Kontrast mezi těmi dvěma poselstvími bude bít do očí. A Amerika mezitím bude povzbuzovat reformy ve východním bloku, financovat jeho směřování k volnému trhu a odsouvat Sovětský svaz do izolace ekonomicky i technologicky. Pomalu, ale jistě ho nasměruje k bankrotu. Bude brnkat na strunu strachu a paranoie, kterou komunismus tak rád vyvolává u ostatních, ale sám si s ní neví rady.

Bude to dokonalá válka na dvou frontách.

Reagan pohlédl na hodinky.

Už spolu hovořili padesát minut.

Oba jasně chápali svůj úkol a osobní odpovědnost. Nadešla chvíle na závěrečné slovo. Reagan vstal a podal papeži přes stůl ruku.

Papež se také zvedl.

„Kéž úspěšně dostojíme své odpovědnosti vůči lidstvu,“ řekl Reagan.

Papež přikývl. Potřásli si rukama.

„Společnými silami,“ uzavřel Reagan, „zlikvidujeme Sovětský svaz.“

SOUČASNOST

JEDNA

JEZERO BAJKAL, SIBIŘ

PÁTEK 18. LEDNA

15:00

Trpká zkušenost Cottona Malonea poučila, že ocitnout se uprostřed holé pustiny obvykle znamená potíže.

A dnešek nebyl výjimkou.

Stočil letadlo do protisměru, aby si ještě jednou obhlédl terén pod sebou, než přistane. Nízko na západě visel bledý, jakoby kovový kotouč slunce. Led na hladině Bajkalu byl teď v zimě dost silný, aby se po něm dalo jet vozem. Už zahlédl nákladáky, autobusy i osobní auta křižující zamrzlý mléčně bílý povrch všemi směry. Stopy jejich kol narýsovaly dočasnou silniční síť. Další auta parkovala u děr na rybaření. Malone si vybavil, že na začátku dvacátého století položili přes zamrzlé jezero dokonce koleje, aby usnadnili zásobování vojáků za rusko-japonské války.

Statistické údaje týkající se Bajkalu jako by pocházely z jiného světa. Jezero vzniklo před třiceti milióny let v příkopové propadlině, je nejstarší na světě a nachází se v něm pětina celosvětových zásob sladké vody. Ústí do něj tři stovky řek,

ale vodu odvádí pouze jediná. Bajkal je téměř šest set padesát kilometrů dlouhý a až osmdesát kilometrů široký a jeho nejhlubší místo leží více než půldruhého kilometru pod vodou. Obepínají ho břehy o délce dvou tisíc kilometrů a z křišťálové hladiny vyčnívá třicet ostrovů. Leží více než tři tisíce kilometrů západně od Pacifiku a pět tisíc kilometrů východně od Moskvy a na mapě vypadá jako půlměsíc zasazený do Sibíře, pusté a prázdné čtvrtiny Ruska podél mongolských hranic. Je součástí světového kulturního dědictví. To Malonea také mírně zneklidnilo, protože i památkový statut obvykle věstil potíže.

Vodě i pevnině vládla tvrdou rukou zima. Teploty se pohybovaly hluboko pod nulou, všude ležel sníh, ale momentálně našťěstí nechumelilo. Malone se chopil řízení a vyrovnal let ve dvou stech metrech. Z kabinového topení mu dýchal na nohy teplý vzduch. Letadlo, které mu poskytly ruské vzdušné síly, odstartovalo z mrňavého letištěátka poblíž Irkutska. Malone netušil, co je důvodem tak těsné rusko-americké spolupráce, ale Stephanie Nelleová chtěla, aby toho využil. Ke vstupu do Ruska se obvykle vyžaduje vízum. V minulosti, když pracoval jako agent pro Magellan Billet, musel mnohokrát použít falešné. I na celnicích bývaly problémy. Tentokrát se ale žádné papírování nekonalo, v příjezdu mu nebránil žádný úřední šiml. Přicestoval do země novou dvousedadlovou verzí ruské stíhačky Suchoj/HAL a přistál na letecké základně severně od Irkutska, kde na parkovací ploše postávalo pětadvacet bombardérů středního doletu Tupolev Tu-22M. Palivo dočerpával za letu z tankovacího letounu Iljušin Il-78. Na základně už měl připravenou helikoptéru a ta ho dopravila na jih k čekajícímu letadlu.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Byl to dvouplošník Antonov An-2, jednomotorový letoun se skořepinovou kabinou, do jejíž zadní části se vejde dvanáct pasažérů. Čtyři listy rotoru se prokousávaly mrazivým vzduchem a lehký aluminiový trup se neustále otrásal. Malone tenhle stroj sovětského letectva moc neznal, ale už zjistil, že letí pomalu a spolehlivě a snadno se ovládá. Tenhle konkrétní byl navíc vybaven lyžemi, které umožňovaly odstartovat na sněhu.

Dokončil obrat a upravil kurz na severovýchod, podél hustě zalesněných svahů, ze kterých jako zvířecí tesáky trčela skalnatá bradla a obří balvany. V dálce se na jednom kopci odráželo slunce od stožárů vysokého napětí. Terén na druhém břehu jezera se každou chvilku měnil, rovné holé úseky potečkované skupinkami dřevěných domků se střídaly s březovými, jedlovými a modřínovými háji. Nad nimi čněly zasněžené hory. U jednoho skalnatého hřebene Malone dokonce zahlédl staré dělostřelecké baterie. Měl za úkol prozkoumat shluk budov přiléhající na východním pobřeží k místu, kde zakončila svou dlouhou pouť z Mongolska řeka Selenga. Její pískem zanesené ústí vytvářelo působivou deltu se spleť kanálů, ostrůvků a zamrzlých rákosin.

„Co vidíš?“ zeptala se ho do sluchátek Stephanie Nelleová.

Komunikační systém Antonova byl propojen s Maloneovým mobilním telefonem, takže spolu mohli mluvit. Jeho bývalá nadřízená monitorovala dění z Washingtonu.

„Fůru ledu. Člověk by nevěřil, že něco tak obrovského může tak pevně zamrznout.“

Ledem jako by prosakoval temně modrý opar. Rozvířený jemný sníh se nad ním ve slunci třpytil jako diamantový prach. Malone nad zkoumaným místem proletěl ještě jednou

a prohlížel si budovy dole. Zatím to tu znal jenom ze satelitních záběrů.

Teď se mu nabízel pohled z ptačí perspektivy.

„Hlavní dům stojí stranou od vesnice, asi půl kilometru na sever,“ ohlásil.

„Nějaké známky aktivity?“

Domy sroubené z klád vypadaly tiše, jen chuchvalce kouře stoupající z komínů naznačovaly, že v nich někdo žije. Shlukly se k sobě jakoby nahodile. Do osady i ven vedla jediná černá silnice lemovaná sněhem, dominantu tvořil kostel ze žlutých a růžových prken, se dvěma cibulovitými kupolemi. Osada se tulila ke břehu – od vody ji dělila jen oblázková pláž. Podle Maloneových informací byl východní břeh řidčeji obydlen i navštěvován. Ve zhruba padesáti vesnicích a městečkách tam žilo osmdesát tisíc lidí. Jižní cíp měli zvlášť přes léto v oblíbě turisté, ale zbytek pobřeží, táhnoucí se stovky kilometrů, zůstával opuštěný.

A právě proto vznikla osada, kterou měl pod sebou.

Její obyvatelé ji nazývali Čajanije neboli „naděje“. Toužili po jediném – aby je svět nechal na pokoji, a ruská vláda jim přes dvacet let vycházela vstříc. Byli Rudá garda, poslední bašta skalního komunismu v novém Rusku.

Maloneovi bylo řečeno, že hlavní dům je někdejší dača. Už od Leninových časů vlastnil každý cti dbalý sovětský vůdce nějaké venkovské sídlo a ti, kdo spravovali provincie daleko na východě, nebyli žádná výjimka. Zdejší dača se uhnízdila na skále ve tvaru velrybího hřbetu, která vybíhala do zamrzlého jezera na konci silničky klikatící se lesem zasněžených borovic. A nebyla to žádná dřevěná zahradní chatka. Její okrově žluté průčelí prozrazovalo, že je buď z cihel, nebo z be-

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

tonu. Byla jednopatrová a měla střechu z břidlicových tašek. Vedle ní parkovala dvě terénní vozidla. Z komínů domu a jednoho dřevěného přístavku se valil hustý kouř.

Nikde v dohledu nebyla živá duše.

Malone dokončil přelet, zahnul zpátky na západ, nad jezero, a ještě jednou se kruhem vracel. Létal hrozně rád a příroda ho obdařila talentem ovládat pohybující se stroje. Brzy využije lyží a přistane na ledu osm kilometrů od městečka Babuškin. Doroluje k doku, který prý touhle roční dobou lodě nevyužívají a kde na něj má čekat pozemní doprava, aby se mohl vydat na sever na detailnější obhlídku.

Naposledy přeletěl nad osadou a dačou a klesal na závěrečné přiblížení k Babuškinu. Vzpomněl si na Velký sibiřský ledový pochod za ruské občanské války. Přes zamrzlý Bajkal se stahovalo třicet tisíc vojáků. Hodně jich zahynulo a jejich těla uvěznil led až do jara, kdy konečně klesla do hlubiny. Tyhle končiny jsou surové a kruté. Jakže to kdysi napsal jeden spisovatel? *Lhostejné k cizím, mstivé k nepřipraveným.*

Docela by tomu věřil.

Vtom ho upoutal záblesk za hustými borovicemi, jejichž tmavozelené větve se ostře vyjímaly na bílém pozadí zasněžené země. Zpoza stromů cosi vylétlo a řítilo se to k němu. Zanechávalo to za sebou kouřovou stopu.

Střela?

„Mám problém,“ ohlásil. „Někdo po mně střílí.“

Díky letitým zkušenostem zareagoval automaticky. Zahnul ostře doprava dolů a prudce klesal. Ovládat antonov bylo jako řídit osmnáctikolový kamión. Naklonil nos letadla ještě víc a přešel prakticky do střemhlavého letu. Muž, který mu letadlo předával, ho varoval, ať drží berany hodně pevně,

a měl pravdu – vzpíraly se jako vzteklý býk, až všechny nýty vibrovaly. Střela prosvištěla kolem a uťala obě levá křídla. Celý trup se otrásl. Malone vyrovnal let a odhadl škodu. Z nosných ploch zbyl jen potah, kolem roztržštěných konců obnažených vzpěr hvízdal vzduch.

Letadlo okamžitě začalo ztrácet stabilitu.

Rozhoupalo se a Malone měl co dělat, aby ho udržel pod kontrolou. Mířil do ostrého severního protivětru a rychlost klesla na necelých padesát uzlů. Hrozilo, že ji ztratí úplně.

„Co se děje?“ dožadovala se Stephanie.

Berany se dál vzpouzely, ale pevně je svíral a nabíral výšku. Motor řval, jako by kolem projížděla spanilá jízda Pekelných andělů, vrtule se zoufale snažila udržet letoun ve vzduchu.

Vtom se ozvalo lupnutí.

Motor zaškytal.

Malone pochopil, co se stalo. Vrtule už nevydržela nápor. Kontrolky se rozblikaly.

„Zasáhla mě střela země-vzduch,“ odpověděl Stephanii. „Ztrácím nad letadlem kontrolu a jdu k zemi.“

Motor zhasl.

Všechny přístroje přestaly pracovat.

Kokpit byl vpředu i po stranách prosklený, sedadlo druhého pilota prázdné. Malone se rozhlédl, co má pod sebou. Neviděl nic než modravý led Bajkalského jezera. An-2 se rychle měnil z letadla v třiapůltunovou mrtvou váhu.

Malonea přepadla hrůza. Hlavou mu blesklo: Takhle mám umřít?

DVĚ

WASHINGTON

2:20

Stephanie Nelleová zírala na mikrofon na pracovním stole. Přímé spojení s Cottonovým telefonem umlklo.

„Jsi tam?“ zeptala se znovu.

Odpovědělo jí jen ticho.

V uších jí zněla Cottonova poslední slova.

„Ztrácím nad letadlem kontrolu a jdu k zemi.“

Pohlédla přes stůl na Bruce Litchfielda, dočasně pověřeného řízením ministerstva spravedlnosti, a tudíž ještě dva dny jejího šéfa. „Má potíže. Někdo ho sestřelil střelou země-vzduch.“

Momentálně pracovala z kanceláře v budově ministerstva. Normálně by byla pohodlně uvelebená ve svém doupěti v ústředí Magellan Billetu v Atlantě. Ale to už teď nešlo a vzhledem k blížící se inauguraci nového prezidenta ji převeleli na sever do Washingtonu.

Dobře věděla proč.

Aby na ni Litchfield mohl dohlížet.

V prosinci opustila úřad Harriett Engleová, třetí ministryně spravedlnosti za prezidentství Dannyho Danielse. Dvě Danielsova prezidentská období končila. Brzy nastoupí nový prezident a moci nad Bílým domem a polovinou Kongresu se ujme druhá strana. Danny dělal, co bylo v jeho silách, aby dopomohl ke zvolení svému člověku, ale nepodařilo se. Jeho osobní kouzlo zřejmě platilo výlučně pro něj. Litchfield tady v tuhle nekřesťanskou hodinu vysedával, protože byl dočasně pověřen řízením ministerstva spravedlnosti – a také zbytků Magellan Billetu.

Přede dvěma měsíci, den po Díkůvzdání, Stephanii informovali, že je odvolána z řídící funkce, a nejen to – celý Magellan Billet byl rozpuštěn. Nový ministr spravedlnosti, kterého příští týden potvrdí ve funkci Senát, se nechal slyšet, že podle jeho názoru se činnost Magellan Billetu překrývá s mnoha dalšími rozvědnými a kontrarozvědnými zpravodajskými útvary, jimiž se to v okolí vlády jen hemží. Ministerstvo spravedlnosti prý už jeho služby nepotřebuje, takže Billet bude zrušen a jeho agenti převeleni jinam.

„Přenecháme tu věc k vyřízení Rusům,“ řekl Litchfield. „Požádali nás o pomoc a vy jste jim vyhověla, takže teď je to jejich problém.“

„To snad nemyslíte vážně. Jde o našeho člověka. Nemůžeme spoléhat, že se o něj postarají jiní.“

„Ale můžeme. A nezapomeňte, že jste tam Malonea poslala bez mého svolení.“

„Požádal mě o to prezident Spojených států.“

Na Litchfielda to valný dojem neudělalo. „My dva jsme se spolu dohodli, že přese mě půjdou *veškerá* operativní roz-

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

hodnutí. Nestalo se. A oba víme proč – protože bych to nepovolil.“

„Váš souhlas jsem nepotřebovala.“

„Ale potřebovala. Víte přece, že existuje pracovní dohoda, že stávající vládní garnitura bude tu novou o všem informovat a že počínaje minulým týdnem budou veškerá operativní rozhodnutí společná. Informovat novou vládu je můj úkol. Tahle operace však bůhvíproč proběhla jednostranně.“

Litchfield byl kariérním úředníkem ministerstva úctyhodných osmnáct let. Daniels ho jmenoval prvním náměstkem ministra spravedlnosti, Senát jmenování potvrdil a Litchfield ten post zastával pět let. Nový ministr zatím nerozhodl, kdo z nejvyššího vedení si svou pozici udrží. Jak Stephanie věděla, pro Litchfielda byla kariéra nade všechno. A tak když budoucí ministr naznačil, že by se Magellan Bille-tu rád zbavil, skočil po té příležitosti, aby mu dokázal, že chce kopat za nový tým. Za jiných okolností by Stephanie podobné byrokratické zasahování nestrpěla, ale v posledních dnech před inaugurací se ocitla ve vakuu. Její autorita se rozplynula. Heslem dne se stala změna, nikoli zásadovost.

„Snažila jste se tu akci držet pod pokličkou,“ obořil se na ni Litchfield. „Ale já se o ní stejně dozvěděl. Proto jsem teď uprostřed noci tady. Ať vám ji Bílý dům odsouhlasil, nebo ne, spadla klec.“

„Radši doufejte, že Cotton z té bryndy nevyvázne,“ varovala ho stejně neformálním tónem.

„Jak tomu mám rozumět?“

„To snad ani nechtějte vědět.“

„Uvědomte Rusy, k čemu došlo, ať to vyřeší,“ nařídil.

„Vlastně jste mi ani nevysvětlila, proč tam prezident Malone poslal.“

Ne, nevysvětlila, přestože Litchfield by jistě chápal hodnotu toho, že někomu poskytli službu. Ve Washingtonu se tomu říká „půjčka za oplátku“. Služba vynese protislužbu. Tak to chodilo zvlášť v letech předtím, než založila Billet. Jejích dvanáct agentů byli sami právníci s dodatečným výcvikem ve zpravodajské činnosti a špionáži. Cottona najala mezi prvními, přetáhla ho od námořnictva a JAGu. Absolvoval práva na Georgetownu. Pracoval pro ni dvanáct let, pak odešel předčasně do výslužby a přestěhoval se do Kodaně, kde nyní vlastnil antikvariát. V posledních letech se opakovaně stávalo, že ho okolnosti vtáhly zpět do Stephaniina světa. Nedávno ho začala najímat jako externistu. Dnešní akce, obyčejná průzkumná mise, byla právě takový případ.

Jenže se něco zvrtilo.

„Udělejte, co vám říkám,“ přikázal Litchfield.

To tak. „Bruci, tuhle agenturu vedu ještě dva dny já. Do té doby ji budu řídit podle svého. Jestli se vám to nelíbí, tak mě vyhodte. Ale budete to muset vysvětlit v Bílém domě.“

Věděla, že si Litchfield nemůže dovolit tu pohrůžku ignorovat. Prezidentem byl ještě pořád Danny Daniels a ten už dlouho využíval Billet jako svou údernou jednotku. Litchfield byl typický washingtonský prodejní ouřada. Měl jediný cíl – přežít a udržet si židli pod zadkem. Za jakoukoli cenu. Stephanie s ním v minulosti přišla do kontaktu jen párkrát, ale o jeho oportunismu si cvrlikali vrabci na střeše. Takže si určitě netroufne poměřovat svaly s úřadujícím prezidentem. Nejenže by prohrál, ale vyvolal by nežádoucí pozornost. Jestli se chce stát členem nové vlády, musí napřed přečkat tu starou.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Podívejte, nic ve zlém, ale vaše éra skončila,“ přemlouval ji. „Prezidentova také. Nemůžete prostě oba vyklidit pole? Jistě, Billet řídíte vy. Ale už nemáte agenty, kteří pro vás pracovali. Jsou pryč. Zbýváte jen vy. Nemáte co na práci krom nějakého toho úklidu. Běžte domů. Odpočívejte. Užívejte si života.“

Už ji to taky napadlo. Začínala za Reagana na ministerstvu zahraničí, pak přešla do rezortu spravedlnosti, nakonec jí svěřili Magellan Billet. Vedla ho dlouho, ale teď je zřejmě po všem. Od svých zdrojů se dozvěděla, že těch deset miliónů ročně, které Billet stál, bude přesměrováno do veřejných služeb, PR a dalších oblastí, aby si nově obsazené ministerstvo spravedlnosti vylepšilo pověst. Asi tomu přikládali větší váhu než rozvědné činnosti. Špehování přenechají jiným – CIA, NSA a všemožným dalším písmenkovým agenturám.

„Povězte mi, Bruci, jaké to je, být věčně ten druhý? Nikdy nestát na kapitánském můstku? Pořád dělat druhého důstojníka?“

Zakroutil hlavou. „Vy jste ale stará megera.“

Ušklíbla se. „Megera? Asi ano. Stará? To ne. Jedno ale jsem určitě – ředitelka Magellan Billetu, ještě dva dny. Jsem sice poslední zbylý zaměstnanec, ale pořád tady velím. Takže mě buď vyhodte, nebo vypadněte.“

Myslela to smrtelně vážně.

A zvlášť to, že není stará. Až do dneška její osobní spis neobsahoval žádnou poznámku o věku. Kolonka pro datum narození zela prázdnotou.

Litchfield vstal. „Dobře, Stephanie. Ať je tedy po vašem.“

Propustit ji nemohl a oba to věděli. Ale 20. ledna v pole dne už to půjde. Právě proto Cottona pověřila, ať odjede do

Ruska okamžitě, a nežádala o souhlas. Nový ministr spravedlnosti se šeredně mylil. Ministerstvo Magellan Billet potřebovalo. Smyslem Billetu bylo pracovat tam, kam prsty jiných zpravodajských agentur nedosáhnou. Proto jeho ústředí sídlilo skoro devět set kilometrů jižně v Atlantě, daleko od washingtonské politiky. Tím rozhodnutím, které před lety učinila, mu zajistila nezávislost a výkonnost. A byla na svůj odkaz hrdá.

Litchfield odpochoval, ale v jednom měl pravdu. Všichni její agenti byli pryč a kanceláře v Atlantě zavřené.

Neměla v úmyslu převzít jinou funkci v rámci ministerstva ani se nechat vyhodit. Radši se odporoučí sama. Je načase užívat si penze a najít si jiné koníčky. Ani ji nenapadne vysedávat celé dny doma.

V hlavě se jí s obvyklou uklidňující lehkostí roztočila kolečka. Cotton se dostal do maléru a spoléhat na Rusy nemínila. Od začátku jí nevonělo, že jim má důvěřovat, ale neměla jinou možnost. Cottonovi vysvětlila, co to obnáší za rizika, a ten ji ujistil, že si na ně dá pozor. Jak to tak vypadalo, momentálně existovalo jen jedno místo, kam se obrátit o pomoc.

Sáhla po mobilu.

A odeslala textovou zprávu.

TŘI

VIRGINIE

2:40

Luke Daniels miloval boj, ale o kterém klukovi z Tennessee to neplatí? Na střední škole si užil rvaček habaděj, hlavně kvůli holkám, a v dalších šesti letech jako ranger u armády snad ještě víc. Loni si párkrát zabojoval v roli agenta Magellan Billetu, ale těm dnům bohužel odzvonilo. Už obdržel rozkaz „vyrazit na pochod“: převedeli ho do Obranné zpravodajské agentury DIA. Nastupoval v pondělí, den po inauguraci nového prezidenta.

Do té doby měl oficiálně dovolenou.

Přesto byl teď nad ránem tady, přilepený za jiný vůz.

O pomoc ho osobně požádal jeho strýc, dosluhující prezident Spojených států. Dřív se spolu skoro vůbec nestýkali, ale poslední dobou se snažili vzájemný vztah vylepšit. Upřímně řečeno, Luke byl rád, že může vypomoci. Magellan Billet mu přirostl k srdci a měl rád Stephanii Nelleovou. A teď se po ní vozila banda politiků přesvědčených, že spolklí všechnu moudrost světa. Strýc byl na odchodu do ústraní, nad

jeho politickou kariérou se pomalu zavírala voda. Zřejmě se ale přece jen vyskytlo ještě něco, ještě jeden problém, který si vyžádal prezidentovu i Stephaniinu pozornost.

Ti dva se mu jako obvykle nenamáhali vysvětlit, proč má to auto sledovat. Jeho terčem byla rodilá Ruska jménem Anja Petrovová, blondýnka s hezkou postavou, jemnými rysy v oválném obličejí a vysokými lícními kostmi. Měla dlouhé svalnaté nohy tanečnice a pohybovala se sebejistě a uvážlivě. S oblibou nosila upnuté levisky zastrčené do kotníkových bot. Make-up zásadně nepoužívala, což jí propůjčovalo nádech tvrdosti – možná záměrně. Na Luka udělala velký dojem a mrzelo ho, že se nesetkali za jiných okolností. Tohle dvoudenní špehování se mu docela zamlouvalo.

Nejspíš měla ráda restaurace Cracker Barrel: dneska do nich zašla dvakrát, na oběd a za pár hodin na večeři. Po jídle odjela do jednoho virginského motelu západně od Washingtonu, u mezistátní silnice I-66. Strýc Lukovi poskytl základní informace: že jí je třicet čtyři a je milenkou Alexandra Zorina, postaršího bývalého agenta KGB, který v současnosti žije na jižní Sibíři. Do minulého týdne po Zorinovi neštěkl ani pes. Pak cosi vyděsilo jak Rusy, tak strýčka Dannyho natolik, že Luka angažovali coby loveckého ohaře a Cottona Malonea poslali na předsunutou hlídku za oceán.

„Hlavně se nenech načapat,“ varoval prezident. *„Drž se jí jako klíště. Na každém kroku. Zvládneš to?“*

Jejich vztah byl mírně řečeno vachrlatý, ale Luke musel uznat, že strýc se vyzná. Americe bude chybět a Lukovi zas bude chybět práce u Magellan Billetu. Do DIA se netěšil. Po střední škole se vyhnul vysoké, dal se radši k armádě a nakonec zakotvil v Billetu.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Ten už ale bohužel patřil minulosti.

Luke se držel za sledovaným autem o kilometr zpátky, schválně si nechával velkou mezeru, protože na mezistátní bylo jiných vozů pomálu a noc byla klidná a jasná. Před půlhodinou ještě hlídkoval u motelu. Pak se najednou vynořila Anja se sekerou v ruce, hupsla do auta a vyrazila směrem na západ. Momentálně se nacházeli poblíž Manassasu a Anja hodila před výjezdem blinkr. Sjel z dálnice za ní a uviděl, že zahrnula na jih po dvouproudé venkovské okresce. Bude jí muset nechat ještě větší náskok, protože tady se na rozdíl od dálnice nevyskytuje nic, co by odvedlo pozornost.

Kam sakra může takhle v noci jet?

A se sekerou?

Napadlo ho, že zavolá strýčkovi Dannymu a probudí ho. Dostal na něj přímé číslo spolu s rozkazem, ať okamžitě ohlásí cokoli neobvyklého, ale zatím si vlastně jen vyrazili na projíždku na venkov.

Asi po kilometru Anja zase odbočila.

Nikde v dohledu nic nejelo a krajina kolem byla ponořená do tmy, takže zhasl světla a pomalu dojel k místu, kde Anjino auto uhnulo pryč z okresky.

Seděl za volantem své chlouby a největšího potěšení. Stříbrný mustang, rok výroby 1967, věnoval sám sobě jako dárek, když byl ještě u armády. Ustájil ho v garáži u svého washingtonského bytu a byla to jedna z mála osobních věcí, na kterých doopravdy lpěl. Rád se s ním projížděl ve dnech volna, které Stephanie Nelleová všem svým agentům ordinovala jednou za měsíc. Koupil ho za pětadvacet tisíců od chlápka, který zoufale potřeboval hotovost, a ve srovnání s běžnou tržní cenou to bylo za hubičku. Vůz byl v bezvadném stavu,

měl čtyřstupňovou ruční převodovku a nadupaný motor V8, 320 koní. Se spotřebou to žádná sláva nebyla, ale tuhle mašinu sestrojili lidem pro radost v dobách, kdy galon benzínu stával pětadvacet centů.

Uviděl, že ze silnice odbočuje příjezdovka vyznačená po stranách těžkými kamennými sloupky, do kterých byla zasažena ozdobná brána z krouceného železa. Její otevřená křídla visela v pantech nakřivo. Dlážděná cesta se za ní ztrácela ve tmě mezi stromy. Nepřipadalo v úvahu jet po ní dál, protože netušil, jak je dlouhá a co ho na konci čeká. Bude lepší jít po svých, a tak zhasl reflektory, popojel jen kousek za bránu a odstavil tam auto mezi stromy. Vystoupil a tiše zaklapl dvířka. Noc byla studená, ale nemrzlo. Státy u středního Atlantiku zažívaly neobvykle mírnou zimu, husté sněžení z posledních let se jim vyhýbalo. Luke byl navíc navlečený v silných manšestrácích, svetru, nepromokavé bundě a rukavicích. V podpažním pouzdru měl svou berettu vyfasovanou v Magellan Billetu. Baterku si nepřivezl, ale přinejhorším si vypomůže mobilem. Jen se ujistil, že vypnul hlasité vyzvání.

Dal se do poklusu.

Po pár stovkách metrů se ocitl před temnou masou neúhledného dvoupatrového domu, poslepovaného z různých křídel a přístaveb. Nalevo se táhla travnatá plocha ztuhlá námrazou. Così se tam pohnulo a Luke spatřil, jak těsně nad trávníkem přelachtila sova. Oživilo to v něm vzpomínky na dětství, kdy vyrůstal na venkově v Tennessee. Černá sameťová obloha byla posetá zářícími hvězdami, jako by ji někdo propíchal špendlíkem. Měsíc dorostl teprve do první čtvrti. Před domem Luke zahlédl zaparkované auto a u předních

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

dveří se mihla baterka. Rád by věděl, kdo tu bydlí; nikde nebylo ani stopy po jmenovce, poštovní schránce nebo čemkoliv, co by naznačovalo adresu.

Držel se pod stromy a plížil se pěšinou mezi dotěrnými šlahouny ostružin. Chlad mu začínal pronikat až na kůži, ale přitom se potil tělesnou námahou a rostoucím vzrušením. Na průčelí domu napočítal třicet šestnáctitabulkových oken. Za žádným se nesvítilo. Vtom zaslechl ránu, jako by třeskl kov o kov, a zaprašnění dřeva. Uskočil za strom a vykoukl zpoza kmene. Padesát metrů před ním zmizel světelný kužel baterky v domě. Tak neomalený vstup ho zarážel, ale když popošel blíž, došlo mu, že dům je zchátralý a opuštěný. Zvenčí působil viktoriánsky, překládaná prkna se zdála neporušená, ale rozlézala se po nich plíseň a poznamenalo je počasí. Některá okna v přízemí byla na rozdíl od těch horních zatlučená fošnami, základy obrůstaly křovím a plevellem. O tohle místo se už léta nikdo nestará.

Čím dál víc mu vrtalo hlavou, komu to tu asi patří. A proč sem uprostřed noci přijíždí na návštěvu ruská občanka. Existoval jediný způsob, jak to zjistit, a tak vykročil z mlázi a zamířil k těžkým dřevěným dveřím, kterými se právě vloupala dovnitř.

Připravil si do ruky berettu a vešel. Hlídal si každý krok. Ocítl se v prostorné vstupní hale, na podlaze ještě pořád ležel koberec a zbylo tu i pár kusů nábytku. Do patra se vinulo točité schodiště a za pozotvíranými dveřmi se rýsovaly přilehlé místnosti se zataženými závěsy na oknech. Malba oprýskávala, štuk se drolil, na tapetách naskákaly nesčetné puchýře. Příroda se pomalu zmocňovala toho, co jí kdysi patřilo.

Před Lukem se táhla do nitra domu chodba.

Připadalo mu, jako by stanul v hrobce. Zaposlouchal se.
Vtom se ozvaly nějaké zvuky.

Bouchání.

Někde vzadu v přízemí.

O patnáct metrů dál prořaly chodbu paprsky světla.

Luke se k nim kradl a dával si záležet, aby kamuflaval svoje kroky randálem z té zadní místnosti. Anja Petrovová očividně kašlala na to, jestli na sebe upozorní. Nejspíš předpokládala, že široko daleko není ani živáčka. A za normálních okolností by se nepletla.

Došel k otevřeným dveřím, kterými padalo do chodby světlo. Opatrně nakoukl zpoza zárubně dovnitř a spatřil prostornou, dřevem obloženou místnost, která asi bývala studovnou. U jedné stěny se tyčila od podlahy až ke stropu knihovna, prázdné police v ní porůznu popadaly nebo visely nakřivo. Zalétl pohledem ke stropu. Zdobily ho štukové ornamenty. Nábytek žádný. Anja se zaměřila na protější zeď, kde kutala díru do dřevěného obložení. A nebrala si přitom servítky. Sekerou se uměla ohánět jaksepatří. Baterku si odložila na zem, ale na to, aby mohla zhodnotit svoje pokroky, jí ta trocha světla stačila.

Lukovým úkolem bylo pozorovat, ne zasahovat.

Hlavně se nenech načapat.

MLátla do zdi dál a dál, odštípávala kusy dřeva, dokud nevysekala velký otvor. Luke si uvědomil, že to nebyla obvodová zeď, ale přepážka, a že je za ní dutina. Anja vykoplá zbytek dřeva, očistila kraje a posvítla si dovnitř baterkou.

Odložila sekeru.

A zmizela v té díře.

ČTYŘI

GIVORS, FRANCIE

8:50

Cassiopeia Vittová si příliš pozdě uvědomila, že je něco v nepořádku. V uplynulých dvou dnech její dělníci v lomu vyvrtali do vápence řadu otvorů, ne za pomoci moderních vrtaček, ale tak, jak se to dělalo před osmi sty lety – dlouhým kovovým majzlíkem s hvězdicovitým zakončením, který byl tlustý jako mužský palec. Sekali do skály, pak majzlík pootočili a bušili dál a celý postup nesčetněkrát opakovali, dokud nevysekali díru hlubokou přes deset centimetrů. Otvory byly na šířku dlaně od sebe a jejich řada se v čelní stěně skály táhla na délku deseti metrů. Měřidlo nepoužívali. Jako za starých časů jim místo něj posloužila šňůra s navázanými uzly. Nakonec do otvorů nalili vodu, zakryli je a nechali vodu zmraznout. Kdyby právě bylo léto, nacpali by do nich dřevo a polévali ho, nebo by štěpili skálu kovovými klíny. Naštěstí teplota klesla natolik, že jim nabídla pomocnou ruku matka příroda.

Lom se nacházel tři kilometry od Cassiopeiina francouz-

ského sídla. Už skoro deset let tady tvrdě dřela, aby vybudovala hrad pomocí nástrojů, materiálů a technik dostupných ve třináctém století. Zakoupila pozemek, na kterém kdysi žil jediný svatořečený francouzský král, Ludvík IX. Stála na něm zřícenina hradu, ale také zámek ze šestnáctého století, který si přestavěla na svůj domov a pojmenovala ho Royal Champagne podle jízdního regimentu Ludvíka XV.

Symbolem šlechtické moci bývala kamenná věž, a tak hrad v Givorsu ve středověku vybudovali jako pevnost s hradbami, příkopy, rohovými strážními baštami a především onou velkou hlavní věží. Teď už tři sta let chátral a pro Cassiopeiu se jeho záchrana stala životním posláním. Okolí stejně jako za středověku i dnes skýtalo bohatě vody, kameň, úrodné půdy, písku i dřeva – všeho, čeho je ke stavbě zapotřebí. Na výplatní listině měla lamače, kameníky, tesaře, zedníky, kováře i hrnčíře. Pracovali pro ni šest dní v týdnu, oblečení a vybavení přesně jako jejich kolegové před osmi sty lety. Hrad byl přístupný veřejnosti a peníze za vstupné pomáhaly hradit náklady, ale většinu prací Cassiopeia financovala ze svých vlastních, nemalých zdrojů. Odhadovala, že potrvá ještě zhruba dvacet let, než bude konečně hotovo.

Lamači obhlédli otvory. Voda v nich zmrzla na kámen a skálou se rozbíhala síť drobných prasklin značící, že účelu bylo dosaženo. Skála se tyčila do výše desítek metrů a přední stěnu měla hladkou, nenarušenou puklinami nebo výčnělky. V posledních měsících z ní odspodu postupně odtěžili veškerý použitelný materiál a teď se dostali zhruba do výšky deseti metrů. Pohybovali se na nejvyšší plošině lešení zbudovaného ze dřeva a lan. Tři dělníci se chopili palic a začali tlouci do nástrojů zvaných *chase-masse*, které se podobaly kladivu

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

s předním koncem vytvarovaným do půloblouku s ostrými hroty. Přiřkládali je k prasklinám a ty svými údery rozšiřovali. Postupovali podél čela skály a rázové vlny jim pomáhaly štěpit kámen v místech, kde už působením ledu v otvorech částečně popukal sám. Byla to pracná technika, to ano, ale fungovala.

Cassiopeia přihlížela, jak dělníci s *chase-masse* krok za krokem postupují a kov zvoní o kov v téměř melodickém rytmu. Řada dlouhých prasklin naznačovala, že se dílo daří.

„Už se to odlamuje,“ vykřikl varovně jeden lamač.

Pro ostatní to byl signál přestat.

Mlčky stáli a pozorovali skalní stěnu, která se zvedala dalších dvacet metrů nad jejich hlavy. Zdejší šedobílý vápennec obsahoval hodně magnezia, takže byl mimořádně tvrdý a mimořádně vhodný pro stavební účely. Dole už čekal koňský potah s fůrou sena, aby odštípnuté kusy velké tak, aby jimi dokázal manipulovat jeden člověk, odvezl rovnou na staveniště. Seno sloužilo jako přirozená podestýlka, aby se kameny nerozbily. Ty větší opracují přímo tady a odvezou je až pak. Lom byl srdcem všech stavebních aktivit.

Cassiopeia se dívala, jak se praskliny zvětšují a houstnou. Dělníkům začínala pomáhat gravitace. Konečně se uvolnil kvádr o velikosti mercedesu, odloupl se od skály a zřítíl se na zem. Dělníky jejich práce zřejmě těšila. Ji také. Z tohohle lomu získají ještě spoustu kamene. Ve skalní stěně vznikla díra jako po vypadlém zubu, první v téhle výšce. Postupně se budou přesouvat doleva a doprava, budou shazovat další balvany a nakonec přistaví lešení výš. Ráda sledovala své muže při práci – muže oblečené po starodávnu až na moderní kabáty a rukavice a také přilby a ochranné brýle, na kterých

trvala pojišťovací společnost. Snad nad tou nedůsledností historie přimhouří oko.

„Dobrá práce, kluci,“ pochlválil je předák.

Přikývla na souhlas.

Muži začali slézat podél dřevěných podpěr níž. Ona se ještě chvilku zdržela nahoře a kochala se pohledem na lom. Většina dělníků pro ni pracovala už roky. Dobře jim platila, měli zajištění celoroční práci, ubytování a stravu. Francouzské univerzity ji navíc vytrvale zásobovaly stážisty dychtivými podílet se na tak inovativním projektu. Přes léto zaměstnávala sezónní pracovníky, ale teď uprostřed zimy zůstávalo jen tvrdé jádro. Dnešek si vyhradila na obhlídku staveniště a tady v lomu začala. Tři ze čtyř hradebních zdí už byly téměř hotové a právě odtěžený balvan vydatně přispěje k dokončení té poslední.

Náhle uslyšela prasknout kámen.

A vzápětí znovu.

Nebylo to nic neobvyklého; docházelo k tomu, kdykoli narušili celistvost skalního bloku.

Zvedla hlavu ke skále nad sebou. Shora se zase ozval rachot a praskání.

„Zmizte,“ křikla na dělníky. „Rychle! Utečte!“

Mávala na ně, ať honem slezou z lešení. Netušila, co se tam nahoře děje, ale opatrnosti není nikdy nazbyt. Praskot sílil a sléval se jako vzdálená střelba ze samopalů, zvuk, který znala až příliš dobře. Musí také pryč. Rozběhla se k druhému konci prkenné lávky, kudy se snadněji slézalo dolů. Nahoře se odštípl kus vápence a dopadl na podlažku kus od ní. Lešení se jí rozhoupalo pod nohama. Ztrácela rovnováhu a neměla se čeho chytit. Plácla sebou na vymrzlá prkna a držela

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

se jejich okrajů, dokud houpání neustalo. Dřevěná konstrukce zřejmě přečkala atak díky pružnosti lan. Zdola se ozvalo volání; sháněli se po ní, jestli je v pořádku.

Zvedla se na kolena a vyklonila se dolů. „Ano, je to dobré.“

Vstala a otřepala ze sebe prach.

„Budeme muset lešení zkontrolovat,“ zavolala. „Schytalo pořádnou pecku.“

Vtom se ozval další rachot.

Vzhlédla a pochopila, co se děje. Skála se nad místem, kde odtěžili balvan, drolila podél sedimentárního zlomu. Z gravitace se stal nepřítel nemilosrdně využívající každého slabého místa. Kámen někdy i přes svou zdánlivou nezdolnost bývá křehký jako dřevo.

Skálou otrásl dvojí mohutné zarachocení připomínající explozi.

Shora se snesla sprška kamenné tříště a prachu. Lešení jen o vlas minul velký balvan a řítil se k zemi. Cassiopeia nemohla utíkat dopředu, protože by musela proběhnout nejnebezpečnějším místem. A tak se otočila na patě a hnala se na opačný konec lávky. Za ní se znova zřítíl na prkna odštípnutý kus vápence a roztrástil je.

Viděla, že všichni dělníci už prchli z nebezpečné zóny.

Zbývala jen ona.

Na odkryté trámové konstrukce se zřítíl další obří balvan. Brzy už nebude mít na čem stát. Pohlédla dolů a spatřila o deset metrů níž vůz se senem. Snad ta hromada bude stačit, i když dvakrát jistá si tím nebyla.

Ke svojí smůle neměla jinou možnost.

Mohutně se odrazila a vrhla se dolů. Jestli odhadla délku

skoku správně, přistane přímo v seně. Slyšela, jak se za ní lešení pod vražedným útokem balvanů hroutí, a radši zavřela oči. Vteřinu poté se zabořila do sena a to ztlumilo její tvrdý dopad. Otevřela oči, zahleděla se do nebe a poslouchala crescendo padajícího kamení a tříštěného dřeva.

Zvedla se a obhlédla tu zkázu.

K nebi se zvedala mračna prachu.

Ze všech stran se k ní sbíhali dělníci, aby se ujistili, že je celá. Přikývla a ještě jednou si ověřila, že ani jim se nic nestalo.

„Jak to tak vypadá, budeme ten binec muset uklidit,“ povzdechla si.

Seskočila z vozu celá rozklepaná, ale nehody se stávají, zvláště při takhle náročném projektu. Zatím se na staveništi díkybohu nikdo vážněji nezranil.

Cassiopeia vystudovala na pařížské univerzitě *l'École pratique des hautes études* obor středověká architektura a diplomovou práci napsala o Pierrovi de Montreuil, propagátorovi gotického stylu, který žil ve 13. století. Navrhnout vlastní hrad jí trvalo téměř rok a doufala, že se dožije jeho dokončení. Nebylo jí ještě ani čtyřicet, takže věk tomu nebránil. Problém vězel v nebezpečích, jimž občas čelila – a zdaleka se to netýkalo jen padajícího kamení. Během let se přichomýtl ke skutečně děsivým věcem. Pracovala pro cizí vlády, zpravodajské agentury, dokonce i pro prezidenty a pečlivě si hlídala, aby neskouzla do nebezpečné rutiny. Jenže když se dlouho pohybujete v blízkosti ozbrojených lidí, dříve či později se vám přihodí něco nepěkného. Prozatím jí přálo štěstí.

Jako dneska.

Dělníci se rozběhli k sutinám.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Cassiopeii zavibroval v kapse telefon.

Poslední dobou těsněji spolupracovala s rodinnou korporací se sídlem v Barceloně. Matka a otec jí firmu jakožto výlučné dědičce odkázali a stala se její jedinou akcionářkou. Vlastnila miliardová aktiva rozprostřená na šesti kontinentech. Vyřizovat běžné obchodní záležitosti ji nebavilo, a tak je většinou přenechávala schopným úředníkům. V posledních týdnech ale věnovala chodu firmy větší pozornost, takže předpokládala, že jí zase volá výkonný ředitel. Dnes už spolu jednou mluvili.

Přišlo jí však upozornění na textovou zprávu.

Ťukla na ikonu a spatřila jméno odesílatele.

STEPHANIE NELLEOVÁ.

Zatrnulo v ní. Stephanie byla poslední, nebo přinejmenším předposlední osoba, se kterou by chtěla mluvit.

Přečetla si vzkaz.

Cotton je v maléru a neříkala bych ti to, kdyby to nebylo zlé.

PĚT

JEZERO BAJKAL, RUSKO

Malone zavřel oči, aby si pročistil hlavu. Když chtěl přežít, měl k dispozici jen jeden pokus, a tak sevřel berany a stočil nos přímo do protivětru. Úmyslně zpomaloval skoro do úplného zastavení. Rus, který mu letadlo předával, se chlubil, že An-2 dokáže při protivětru třicet uzlů klidně i couvat. Někteřím pilotům se prý povedlo domanévrovat s ním k zemi jako s padákem. Malone se k jeho vytahování stavěl pochybovačně, ale brzy na vlastní kůži vyzkouší, jestli na něm něco je.

Letadlem zacloumaly turbulence. Přitáhl berany a vyrovnal křídla, což nebyla žádná hračka, když z těch dvou nalevo zbývaly jen pahýly. Motor zůstával mrtvý, přístroje nefungovaly a kabina, teď už nevytápěná, rychle promrzala. Dech se mu u úst srážel do šedavých obláčků. Ještě že byl navlečený jako pumpa. Přímo na těle měl termoprádlo, navrch větruvzdornou nepromokavou vrstvu a mezi tím pořádnou izolaci, všechno z ruské armádní výstroje. Na rukou měl rukavice, na nohou vysoké boty a na bundě ze speciálních vláken kapuci s kožešinovým lemem.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Cítil, jak letová rychlost klesá; letadlo se drželo ve vzduchu jen díky protivětru. Vtom zaslechl dvě mohutné rány. Na křídlech se námahou ohnuly profilové lišty náběžných hran. Ztrácel výšku, ale ne pozvolna – prudce se propadal. Pomocí řídicích ploch jakžtakž obnovil stabilitu a letadlo vyrovnal, přesto ale padalo dál. Podíval se z okna a viděl, jak se mu žene vstříc modravý led pocukrovaný sněhem. Letadlo se naklánělo střídavě na jednu a na druhou stranu, ale dokázal tomu houpání čelit a držet nos proti větru. V oknech se odráželo slunce. Zpředu na něj útočil nepolevující ledový vítr, fungoval jako motor a nadnášel ho. Letoun se pod tlakem větrných poryvů snášel k zemi pozpátku. Malone neměl ponětí, jak a do čeho dole narazí. Bylo mu jen jasné, že to ani náhodou nebude hladké přistání. Rychle si zkontroloval, jestli má dost utažené popruhy, a připravil se.

Dosedl na zem ocasem napřed a lyže se roztříštily. Vzápětí letadlem smýkl prudký točivý přízemní vítr. Skřipot kovu po ledové krustě Malonea ubezpečil, že ve vzduchu už není. Od tvrdého nárazu ho zabořilo až v hlavě, jako by se mu vykratoval mozek, vychrtil gejzír jisker a ty mu vybuchovaly před očima. Na jazyku ucítil pachut' krve. Nemohl dělat vůbec nic, jen doufat, že to pekelné klouzání a drncání brzy skončí. Konečně zapracovala hmotnost a letadlo zastavilo. Naposledy maličko sklouzlo dozadu a roztočilo se jako káča. Zaplať pánbůh, že kolem bylo dost místa.

Vibrace ustaly.

Neslyšel nic než šumění krve v uších a svůj vlastní dech.

Usmál se.

Tomuhle se tedy říká premiéra.

Kdysi býval stíhací pilot, prošel výcvikem u námořnictva

a měl dodnes platnou pilotní licenci pro komerční lety. Létal s nejrůznějšími typy letadel, prostě s kdekým. Ale vsadil by se, že jen málokomu se povede ve vzduchu zastavit, přistát pozadu a dožít se toho, aby o tom mohl vyprávět.

Rozepnul si popruhy a s přimhouřenýma očima se zadíval na třpytivou namodralou pláň. Z dálky se k němu blížil omlácený nákladák, pod zašedlými stříkanci břečky na kapotě a bocích prosvítal tmavočervený nátěr. Pak si všiml, že pod trupem letounu se šíří louže tekutiny. V mrazivém vzduchu sílil smrad benzínu. Uvědomil si, že z proražené nádrže vytéká palivo, a sakra hodně. Nákladní vůz se lehkým oparem nad jezerní hladinou hnál přímo k němu. Snad mu někdo jede na pomoc. Odvoz do Babuškina, kde na něj čeká pozemní doprava, by mu bodnul. Teď už potřeboval nejen prozkoumat daču, ale také zjistit, kdo ho sestřelil.

Nákladák se přibližoval, od pneumatik mu odletoval sních. Trupem letadla cloumal vítr a v kabině byla čím dál větší zima. Malone si narazil na hlavu kapuci a přitáhl si ji k promrzlým uším. Billetovskou berettu měl zastrčenou v podpažním pouzdře pod bundou. Mobil měl ještě pořád propojený s komunikačním zařízením antonova. Zrovna se ho chystal vytáhnout, když nákladní vůz třicet metrů od něj zabrzdil a zevnitř vyskočili dva muži s automatickými puškami. Zírali na něj zpod otvorů v lyžařských maskách.

Tohle není obyčejný uvítací výbor.

Přikrčili se a zamířili.

Malone se skulil ze sedadla přesně ve vteřině, kdy zahřměla palba.

Kulky roztráštěly přední sklo. Zasypal ho déšť střepů. Aluminiová skořepina neměla šanci odolat strelám velké ráže –

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

hladce prolétávaly skrz. Musí ven. A hned. Proplížil se dvířky do zadního prostoru.

Prý že to bude snadná průzkumná mise!

Sáhl pod bundu pro pistoli. Pak si uvědomil, že východ z kabiny vede na opačnou stranu, než stojí ten nákladák. Otevřel si ho a vyskočil na led. Palba neustávala, rozléhala se široko daleko a na letadlo pršely střely. Doufal, že získá aspoň pár vteřin, než těm zabijákům svitne, že práskl do bot.

Opatrně, aby ho letadlo krylo před jejich pohledy, se dal do běhu.

Po dvaceti metrech se zastavil a ohlédl se.

Střelba utichla.

Jednoho z těch mužů zahlédl u vrtule, druhý právě obcházel letadlo zezadu kolem ocasu. Soustředili se na havarovaný stroj, ne na něj. Z trupu dál crčelo palivo, naoranžovělá tekutina se roztékala po ledu. Za normálních okolností se od kulky nic nevznítí, to se stává jenom v televizi. Jenže Malone věděl, že pro letecký benzín tohle pravidlo neplatí. Ten chytne raz dva.

Zamířil doprostřed trupu a dvakrát vypálil.

Ani jeden z těch chlapů neměl šanci cokoli podniknout.

Oblohu rozzářila exploze a vzápětí Malonea zasáhla tlaková vlna. Srazila ho na led. Bylo to jako říznout sebou na beton. Dvakrát se překulil a znovu pohlédl na letadlo, jenže z toho už skoro nic nezbylo, stejně jako z těch dvou potíživců. Proměnili se v ohořelé hromádky zčernalého masa a karbonizovaných kostí.

Podobně dopadl i jeho telefon.

Takže v tuhle chvíli nemá, jak někoho kontaktovat.

Oběhl ten výjev zkázy a šlehajících plamenů na druhou

stranu k nákladáku. V zapalování našťestí visely klíčky. Na jednom sedadle se válela příruční vysílačka. Vyšplhal do kabiny, zmáčkl přepínací tlačítko a zeptal se: „Kdo mě slyší?“

„Já,“ ozval se anglicky mužský hlas.

„A vy jste kdo?“

„Co kdybyste se představil první?“ otázal se ten hlas perfektní angličtinou.

„Jsem chlap, co zrovna zlikvidoval dva střelce s puškami.“

„Tak to jste si zadělal na malér.“

„Těch mám řůu. Proč jste mě sestřelili?“

„Proč jste tady?“

Pravý důvod mu Malone sdělit nemohl, a tak to zkusil jinak. „Co kdybychom se spolu sešli osobně a probrali to? Jsem Američan, ne Rus. Tedy pokud vás to zajímá.“

„Čenichal jste kolem mého domu.“

V tu chvíli Maloneovi došlo, s kým mluví.

„Jmenuju se Cotton Malone. A vy musíte být Alexandr Zorin.“

Ticho mu dosvědčilo, že se strefil.

„Předpokládám, že teď máte k dispozici nákladní vůz,“ řekl Zorin.

Malone překryl palcem mikrofon a nechal ho chvíli čekat. V puse měl vyprahlo jak na Sahare. Konečně přisvědčil. „Je teď jen a pouze můj.“

„Z místa, kde jste, zamiřte na východ. Sjedzte z jezera na silnici. Je tam jen jedna. Pokračujte po ní k severu, dokud neuvídíte observatoř. Tam na vás budu čekat.“

ŠEST

ČAJANIJE, RUSKO

16:20

Alexandr Zorin ze sebe v zádveří shodil oblečení, sehnul se a prošel dveřmi chráněnými kožešinou. Prostor, do kterého vstoupil, byl šerý a ponurý. V rohu poblikávala lojová svíčka, v jejímž světle se matně rýsovala kruhová místnost z otesaných klád. Stěny bez oken měla uhlově černé od sazí z mnoha ohňů, které tu čadily desítky let. Uprostřed se tyčila hromada kamenů, pod nimiž plápolala březová polena. Po jedné straně se schůdkovitě zvedaly řady borových lavic. Komínový otvor ve stropě odváděl kouř, takže v místnosti zůstávalo jen horko z rozpálených kamenů. Dýchalo se tu ztěžka a pot se z člověka jen lil.

„Líbí se ti moje černá lázeň?“ zeptal se Zorin druhého muže, který už čekal uvnitř usazený na jedné lavici.

„Stýskalo se mi po nich.“

Oba byli nazí a ani jeden se za své tělo nestyděl. Zorinovo zůstávalo pevné, hrudník měl jako sud a rýsovaly se mu na něm svaly, přestože mu zanedlouho bude dvašedesát. Jen

levou stranu prsou mu hyzdila stará bílá hrbolatá jizva po ráně nožem. Byl vysoký a dával si záležet, aby z jeho výrazu číselo nezdolné sebevědomí. Hřívá černých vlasů jako vřdyc-ky volala po hřebenu a nůžkách. Ženy dodnes letěly na jeho chlapecké rysy, zvlášť na úzký nos a rty zděděné po otci. Právě oko měl zelené a levé hnědé nebo šedé, podle toho, odkud na ně zrovna dopadalo světlo. Tenhle rys mu pro změnu odkázala matka. Někdy mu připadalo, že má dvě různé tváře, a mnohokrát té anomálie dokázal využít. Byl hrdý na své vzdělání získané formálním studiem i samostudiem. Desítky let strádal ve vyhnanství, ale naučil se potlačit svoje potřeby i zvyklosti a smířil se s vnuceným sestupem do nižších vrstev, kde se mu dýchalo úplně jinak – jako rybě vyvržené na písek.

Popošel k lavici a posadil se na navlhlá prohrátá prkna. „Tohle je přesná replika černé lázně ze starých časů.“

Baňu podobnou téhleté mívaly kdysi všechny vesnice. Poskytovala únik před celoroční sibiřskou zimou. Většina jich ale zanikla spolu s někdejšími světem.

Zorinův host byl Rus přinejmenším o deset let starší. Vypadal netečně a krutě, ale hlas měl příjemný. Zažloutlé zuby prozrazovaly těžkého kuřáka. Světlé vlasy mu nad zkoseným čelem ustupovaly, ale přesto si je česal dozadu. Nijak se ne snažil svůj nevalný zevnějšek vylepšit. Jmenoval se Vadim Belčenko a na rozdíl od Zorina vyhnanství nikdy nezažil.

Zavržení ovšem ano.

Kdysi býval velmi důležitou osobou, vrchním archivářem První hlavní správy KGB neboli zahraniční rozvědky. Po pádu Sovětského svazu a skončení studené války se jeho práce rázem stala nepotřebnou. Na utajování přestalo záležet.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Jsem rád, že jsi za mnou přijel,“ poděkoval Zorin. „Už to trvá příliš dlouho a musí se to vyřešit.“

Belčenko byl téměř slepý, ale šedý zákal na očích mu dodával nádech kmetské moudrosti. Zorin ho sem nechal přivést přede dvěma dny. Kdyby Belčenko nedal na prosbu, následoval by místo ní rozkaz, ale nebylo to potřeba. Host se od svého příjezdu zdržoval prakticky neustále v černé lázni, nasával teplo a ticho.

„Zaslechl jsem letadlo,“ řekl.

„Měli jsme návštěvu. Vláda se po tobě asi shání.“

Stařec pokrčil rameny. „Bojí se toho, co vím.“

„Má k tomu důvod?“

Nebavili se spolu poprvé. Skoro všichni ostatní lidé, kteří znali a kterých si vážili, byli po smrti, na útěku nebo ztratili postavení. Dříve se hrdě nazývali Sověty, dnes to slovo znělo málem sprostě. Roku 1917 bolševici pyšně provolávali *Všechnu moc Sovětům*, ale teď by se to pokládalo za velezradu. Svět se od roku 1991, kdy byl rozpuštěn Svaz sovětských socialistických republik, od základu změnil. Jak velkolepý stát to býval! Největší na světě, zabíral šestinu planety. Táhl se přes jedenáct časových pásem, více než deset tisíc kilometrů od východu na západ a sedm tisíc kilometrů od severu na jih. Na jeho území se nacházela tundra, tajga, stepi, pouště, hory, řeky i jezera. Osm set let těmto končinám vládli tyrani, carové a komunisté. V Sovětském svazu žilo patnáct národností a více než stovka etnických skupin, mluvilo se v něm 127 jazyky. A tomu všemu vládla komunistická strana, armáda a KGB. Dnes se země proměnila v Ruskou federaci – a ta byla pouhým stínem bývalé velikosti. Zorin a stovky ostatních se nesnažili zvrátit nezvratné a svést boj, který

nemohli vyhrát. Místo toho se v roce 1992 stáhli na východ k Bajkalu a od té doby tady u jezera žili. Jako centrála jim posloužila stará sovětská dača a z nedalekého shluku domků a obchodů se stalo Čajanije.

Naděje.

Zdálo se, že nic víc jim nezbývá.

„Co to letadlo?“ zeptal se znovu Belčenko.

„Nařídil jsem ho sestřelit.“

Stařec se zasmál. „A čímpak? Protiletadlovou řízenou střelou odpalovanou z ramene? Britským javelinem? MAN-PADem? Nebo nějakým antikvárním redeyem?“

Pozoruhodné, že si tak starý mozek pohotově vybavuje názvy. „Používám, co je po ruce. Máš samozřejmě pravdu, je to šunt. Účel ale splnil.“

Zorin se shýbl k vědru studené vody a naběračkou ji chrstl na rozpálené kameny. Zasyčely jako lokomotiva a vychrlily oblaka příjemné páry. Plamen svíčky naproti za mlžným závojem zmodral. Teplota stoupla a Zorin cítil, jak se mu uvolňují svaly. Do očí ho zaštípala pára, tak je radši zavřel.

„Pilot přežil?“ zeptal se Belčenko.

„Přistání ano. Je Američan.“

„Začíná to být zajímavé.“

Před pár desítkami let by leželi natažení na nejdolejší lavici a obslužný personál by je poléval horkou vodou. Pak by je vydrhl, ze všech stran je naklepal hranami dlaní, polil studenou vodou a potom znovu horkou, vyšlehal jim svaly svazkem březových větévek a promasíroval je chumáčem konopí. Zážitek by dovršilo několikrát další opláchnutí studenou vodou. Cítili by se očistění a jakoby zbavení svých těl.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Černá lázeň je báječný vynález.

„Víš něco, co chci vědět já,“ řekl Zorin Belčenkovi. „Je nejvyšší čas, abys mi to pověděl. Nesmíš dopustit, aby ta znalost zemřela s tebou.“

„Nebylo by lepší nechat tu věc spát?“

Tuhle otázku si Zorin položil mnohokrát a odpověděl si na ni pokaždé stejně. A tak i teď prohlásil: „Ne.“

„Pořád ti na tom záleží?“

Přikývl.

Stařec natáhl ruce za sebe a položil si lokty na vyšší řadu lavic. „Moje svaly tu přímo ožívají.“

„Umíráš, Vadime. Oba to víme.“

Zorinovi neunikl Belčenkův namáhavý dech, sípavý a nepravdělný, ani jeho vychrtllost, chrčení v plicích a třesoucí se ruce.

„Uchovával jsem tolik tajemství,“ řekl Belčenko téměř šeptem. „Svěřovali se mi se vším. Archiváři bývali tak důležití! A znal jsem Ameriku. Ve Státech jsem studoval. Znal jsem její silná i slabá místa. Hodně jsem se poučil z historie.“ Mluvil se zavřenýma očima. „Historie je důležitá, Alexandře. Nikdy na to nezapomeň.“

Jako by mu to musel vykládat! „Právě proto nemohu tohle nechat být. Je načase. Přišla vhodná chvíle. Já taky studoval ve Spojených státech. Zním jejich *současné* slabiny i silné stránky. Nabízí se nám možnost satisfakce – satisfakce, po které oba tak dlouho toužíme. Dlužíme to našim sovětským soudruhům.“

A vylíčil svému starému příteli do puntíku přesně, co má za lubem.

„Takže ses dostal na kloub Matu bláznů?“ zeptal se ho Belčenko, když domluvil.

„Skoro. Hodně mi pomohly ty dokumenty, cos mi dal Ioni. Pak jsem našel ještě pár dalších. Anja se zrovna ve Washingtonu snaží zjistit, kde je ten nejdůležitější dílek skládkanky.“

Bylo mu jasné, že starý archivář dobře ví, kolik vlivu si dodnes uchoval. Čtyřicet let přechovával tajemství KGB a to mu skýtalo velkou moc. Tak velkou, že ho ruská vláda ani teď nespouštěla z očí. Čímž se vysvětloval ten návštěvník z nebe.

Jenže Američan?

To Zorina mátló.

Dvacet let vzdoroval času a okolnostem, které se ho úporně snažily zlikvidovat. Naštěstí se jim to nepovedlo. Při životě ho držela touha po odvetě. Zatím však nebylo jasné, kolik nenávisti přežívá v jeho hostu.

„Myslel jsem, že Mat bláznů je slepá ulička,“ poznamenal Belčenko.

Ani Zorin si nebyl skálopevně jistý, že tomu tak není. Ale k jeho hlavním povahovým rysům díkybohu patřila nezlomná vůle a bezmezná energie. A jestli ho exil něčemu naučil, pak tomu, jakou cenu má trpělivost. Snad Anja uspěje a pochnou se o krok dál.

„Brzy přijde čas udeřit,“ prohlásil. „Další příležitost se nenaskytne hezkých pár let.“

„Je to vůbec ještě relevantní?“

„Ty váháš?“

Belčenko se zamračil. „Jen se ptám.“

„Mně na tom záleží.“

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Ten nulový dodatek...“ zamumlal Zorinův host.

„Ten k tomu patří. Potřebuju se dozvědět to, co víš ty. Po-
věz mi to, Vadime. Umožni mi, abych využil, co se samo na-
bízí.“

Nekonečně dlouho si připadal jako člověk pohřbený za-
živa, který se náhle probudil, zoufale se snaží nadzvednout
víko rakve a celou dobu si uvědomuje marnost svého úsilí.
Ale teď už ne. Teď objevil cestu z rakve ven. Cestu ke svo-
bodě. A nešlo mu o budování vlastní legendy, o politiku ani
o nic podobného. Tím, k čemu se chystal, nesledoval žádný
jiný cíl než pomstu.

Dlužil to světu.

„Tak dobře, Alexandře. Povím ti to. Žije v Kanadě.“

„Můžeš mě k němu nasměrovat?“

Belčenko přitakal.

Vysvětlil Zorinovi všechno potřebné a Zorin naslouchal.
Pak vstal a podíval se na hodinky. Na kůži se mu perlil pot.

Zbývalo pouhých 56 hodin.

Ta naléhavost ho dusila a zároveň elektrizovala, svírala
mu svaly křečí a burcovala mozek k činnosti. Roky úmorné,
nervydrásající bezmoci snad konečně pominuly.

„Musím jít.“

„Jdeš zjistit, proč se tu objevil ten Američan?“ zeptal se
Belčenko.

„Proč myslíš?“

„Kam jinam bys šel?“

Pravda. Kam jinam? Ale to, že se tu zčistajasna zrovna teď
objevil nějaký Američan, není žádná náhoda.

„Možná mi s ním budeš muset pomoci,“ řekl Zorin.

STEVE BERRY

„Že bys toužil po dobrodružství?“ utrousil Belčenko. Zazněl z toho odsudek.

Zorin se usmál. „Zachovávám princip předběžné opatrnosti.“

SEDM

FRANCIE

Cassiopeia zírala na telefon. Naskočila na něm už druhá textová zpráva od Stephanie Nelleové, tentokrát s telefonním číslem a vzkazem ZAVOLEJ MI.

Minulé týdny byly všechno, jen ne poklidné. Cassiopein život vzal obrat o 180 stupňů. Udělala řadu zásadních rozhodnutí, která se bytostně týkala ostatních, zvláště Cottona. Během oněch událostí v Utahu nejdřív věřila, že stojí na správné straně, ale při zpětném ohlédnutí zjistila, že se spletla. A důsledky toho omylu? Zahynul muž, kterého milovala v mládí, a ztratila muže, kterého milovala teď.

Hodně na Cottona myslela. Naposled jí zavolal před několika týdny, ale telefon nezvedla. Její e-mailovou odpověď – NECH MĚ NA POKOJI – si asi vzal k srdci, protože se od té doby neozval. Je hrdý, nebude se doprošovat, a ani to od něj nečekala. Dala mu svůj postoj jasně najevo a on ho respektoval.

Ale stýskalo se jí po něm.

Nepřestávalo ji to tížit. Polovina jejího já naléhala, že

Cotton a Stephanie prostě jen dělali svou práci a okolnosti jim nedaly na vybranou. Ale druhá polovina už měla plné zuby lži, které s sebou zpravodajské operace nesou. Hanebně ji využili. A kdyby jen to; selhala i ona sama, protože byla přesvědčená, že si udrží nad děním kontrolu. Byl to omyl a stál lidské životy.

Znovu si přečetla Stephaniin první vzkaz, jako by doufala, že se text mezitím změnil. Jenže byl pořád stejný. Cotton má potíže. Byla to právě Stephanie, kdo ji vylákal do Utahu. Stephaniin přičítala vinu za to, co se tam seběhlo, ještě víc než Cottonovi. Proto přerušila veškeré kontakty i s ní. Vůbec by ji nemrzelo, kdyby s ní už do smrti nepromluvila. Jenže co je s Cottonem? Co kde dělá? A co Stephaniin dohnalo k tomu, že ji prosí o pomoc? Měla by se zařídit podle vlastního příkazu, ať ji nechají na pokoji, ale bylo jí jasné, že to nedokáže.

Nechala ruch v lomu za zády a vracela se po cestě lemované stromořadím ke svému zámku. Holými zimními větvemi prosakovaly z bezmračného nebe zářivé paprsky ranního slunce. V letních měsících se cesta pod vysokým baldachýnem dubového a jilmového listí měnila v přírodní ambit zahalený neměnným přísvitom připomínajícím podvečer. Černou zem po obou stranách překrývaly fialové koberce vřesu, janovec a spousty divokých květů. Teď ale ne. Všechno pomrzlo a byla zima, bez kabátu se člověk venku neobešel. Taky ho na sobě měla a byl celý od vápencového prachu. Dobře věděla, co musí udělat, a tak ťukla na modré telefonní číslo v textové zprávě, aby ho smartphone vytočil.

„Jak se máš?“ zeptala se jí Stephanie.

Na společenské fráze neměla náladu. „Co se děje?“

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Cotton je v Rusku, něco tam pro mě dělá. Pilotoval malé letadlo a někdo na něj ze země zaútočil. Letadlo se zřítilo.“

Cassiopeia ztuhla uprostřed kroku, zavřela oči a skousla si ret.

„Ztratila jsem s ním kontakt.“

„Je naživu?“

„Nemám, jak to zjistit.“

„Pošli tam nějakého agenta.“

„Žádné už nemám. Magellan Billet zrušili. Moje lidi odveleli pryč. Náš nový prezident má jiné priority, já mezi ně nepatřím.“

„Jak se tedy Cotton dostal do Ruska?“

„Vystala složitá situace, která vyžadovala okamžitě jednat. Bílý dům mi odsouhlasil, abych Cottona najala, ať se toho ujme. Od té akce v Utahu už pro mě pár věcí dělal. Ale něco se zvrtno.“

Tenhle refrén ji provázel životem, hlavně když si vědomě zahrávala s osudem. Naštěstí si už nic nenamlouvala. Uplynulé týdny, které strávila tichým rozjímáním, ledacos nasvětlily z nového úhlu. Už si uvědomovala, že za to, co se seběhlo, nese stejnou odpovědnost jako Stephanie a Cotton. A tím se víc než čímkoli jiným vysvětlovalo, proč Stephaniei zavolala zpátky.

„Rusové nás požádali o pomoc,“ řekla Stephanie.

„S čím?“

„Abychom obhlédli živoucí pozůstatky minulosti, ze kterých může vzejít ošklivý problém.“

„Jestli ode mě chceš pomoc, tak mi vyklop úplně všechno od á do zet.“

Cassiopeia doufala, že Stephanie pochopí i to nedořečené:

Ne jako posledně, kdy sis toho nejdřív nechávala spoustu pro sebe, a pak jsi mi lhala.

Stephanie jí vyličila, že po pádu Sovětského svazu v roce 1991 se většina komunistů snažila zmizet lidem z očí a stáhla se do ústraní. Malá skupinka příslušníků tvrdého jádra strany se přestěhovala na východ a usadila se u Bajkalu. Ruská vláda na ně pravidelně dohlížela, ale vcelku je nechávala na pokoji a oni jí opláceli stejnou mincí. Jenže pak se situace změnila.

„Jedna žena z té skupiny je tady ve Washingtonu,“ řekla Stephanie. „Zatímco se spolu bavíme, zabývá se jí Luke Daniels.“

Cassiopeii se vybavil hezký mladý agent Magellan Billetu, který s nimi byl v Utahu. „Neříkala jsi, že už žádné agenty nemáš?“

„Přidělil mi ho prezident.“

Cassiopeia věděla, že Luke je prezidentův synovec. „Cože Rusové najednou tak ochotně spolupracují?“

„To netuším. Ale zjistím to.“

„My dvě jsme se spolu posledně nerozešly v dobrém,“ připomněla Cassiopeia.

„To je mi jasné. Ale udělala jsem, co bylo nutné. Za to, co se stalo v té jeskyni, se nijak neomlouvám.“

Cassiopeia omluvu ani nečekala. Stephanie Nelleová byla tvrdá jako křemen. Řídila Magellan Billet s výkonností diktátora. Poprvé se setkaly před několika lety právě tady, na Cassiopeiině panství. Od té doby s ní Cassiopeia několikrát spolupracovala a nikdy toho nelitovala, až teprve před měsícem.

Nervy měla stále rozjitřené z té nehody na lešení. Žádný

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

z jejích zaměstnanců o jejích ostatních aktivitách nic netušil. Nikdo nevěděl, jak obratně umí zacházet se střelnou zbraní a čelit problémům. Měla ve zvyku nechávat si všechno pro sebe. A právě to byl jeden z důvodů, proč pro ni Cotton tolik znamenal. Vypadli z jednoho hnízda.

„Proč mi to vykládáš?“ zeptala se Stephanie Nelleové.
„Jsem od Ruska lán světa daleko.“

Vtom k ní dolehlo vzdálené barytonové klapání rotorů protínajících vzduch a pozvolna sílilo. Zahleděla se mezi stromy a spatřila, jak se od severu přes nedaleké návrší snáší k zemi armádní helikoptéra.

„Ty jsi pro mě poslala vrtulník?“ užasla.

„Šestnáct kilometrů od tebe je francouzská vojenská základna. Zavolala jsem jim a dokážou tě dopravit do Ruska za pět hodin. Rozhodni se. Buď do toho vrtulníku nastup, nebo ho pošli pryč.“

„Proč bych měla nastoupit?“

„Můžu ti uvést řadu praktických důvodů. Máš spoustu zkušeností. Jsi daleko schopnější než většina ostatních. Diskrétní. A mluvíš plynně rusky. Ale obě známe pravý důvod.“

Odmlka přímo bila do uší.

„Miluješ ho a on tě potřebuje.“

OSM

Luke se rozhodl. Poslechne rozkaz, přestože ho Malone učil, že agenti v terénu si mohou do značné míry dělat, co chtějí, pokud vykazují výsledky.

Dnes večer to ale neplatilo.

Tohle byla evidentně partyzánská, neoficiální operace uskutečněná na přímou žádost prezidenta. A tak se choval jako vzorník a nečinně přihlížel, jak se v díře prokutané ve zdi míhá světlo baterky.

Uslyšel sérii žuchnutí, jako by něco padalo na zem.

Pauza.

Další žuchnutí.

Anja Petrovová sem očividně vyrazila za nějakým konkrétním cílem. Vždyť kvůli tomu podnikla cestu dlouhou tisíce kilometrů. Musel si přiznat, že horko těžko odolává zvědavosti. Dokolečka si opakoval, že se sem může později vrátit a omrknout, co to tam prováděla.

Kužel světla se přesunul na probouraný vchod a vzápětí se vynořila Anja. Prolezla ven. Ruce měla až na baterku prázdné. Luke dál neotálel; schoval se v pokoji přes chodbu a doufal, že tam Anja nezajde. Così klaplo, světlo baterky zmizelo

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

a útroby domu se pohroužily do tmy. Přimáčkł se ke zdi a poslouchal vzdalující se dunění Anjiných rázných kroků mřících ke dveřím. Měla na nohou tytéž vysoké kožené boty jako v minulých dnech.

Na vteřinu zaváhal, ale pak vykoul ven a uviděl ji vycházet ze dveří. Ještě pár vteřin počkal a poté skoro neslyšně odchvátal ke dveřím za ní. Čekal, že ji uvidí odcházet od domu.

Jenže nikde v dohledu nebyla a auto pořád stálo na svém místě.

Než stačil zareagovat na zjevnou příčinu té skutečnosti, Anja mu skočila na záda, přehodila mu kolem krku provaz stočený do tvaru garoty a utáhla ho. Marně lapal po dechu. Asi provaz schválně překroutila, aby snáz uškrtil, a Luke musel uznat, že se jí dílo zatraceně daří.

Jeho mozku rychle docházel kyslík.

V hlavě mu vybuchl ohňostroj a před očima se roztančily černé kruhy.

Nebyl ale žádný amatér.

A tak odvrhl kodex jižanského džentlmena a nakopl ji pravou botou do kolene. Zároveň se k ní přisunul co nejblíž, aby ji připravil o výhodu a znemožnil provazu dokončit vražedné poslání.

Když tě někdo škrtí, nikdy se od něj neodtahuj.

Krav Maga, výcvik v sebeobraně.

První kopnutí ustála, ale při druhém ztratila balanc.

Švihem se otočil a nabral ji loktem do ramene. Odhodilo ji to dozadu a upustila provaz. Okamžitě se ale otočila jako na obrtlíku, rozhozením rukou nabrala ztracenou rovnováhu a zasmála se.

„Na nic víc se nezmůžeš?“ zeptala se.

Vrhl se k ní a rozmáchl se pravou nohou k mohutnému kopu výš do těla. Jenomže Anja byla hbitá jako ještěrka – nejenže včas uhnula, ale sama ho nakopla do zadku.

To zabořelo.

Ještě se nevzpamatoval ze škrcení, úporně lapal po dechu a Anje jeho nesnáze neunikly. Vymrštila se a kopla ho pravou botou do hrudi. Zavrával do zadu a svalil se jako špalek. Zátylkem narazil na cosi tvrdého.

Svět kolem něj najednou poblikával, mizel a zase se vracel.

Anja Petrovová vystartovala ze dveří.

Luke se vyškrábal na nohy. Ta ženská má sílu a umí se rvát. Navíc se zdálo, že si to užívá, a očividně se řídila jinými rozkazy než on.

Hlavně se nenech načápat.

Vůbec neváhala přerušit akci, jen aby ho vyřídila.

Vypotácel se ven. Dolehl k němu zvuk startujícího motoru a vzápětí ji uviděl odjíždět. Vzpamatoval se, vyřítil se za ní a v běhu vytasil berettu. Střílel po pneumatikách a zadním okně, jenže koncová světla se mihla příjezdovkou jako meteor a okamžitě zmizela.

Rozběhl se ke svému mustangu.

Ledový vzduch ho pátil v plicích a v krku, ale upaloval, co mu nohy stačily, a gratuloval si, že striktně zachovává kondiční režim včetně každotýdenního osmikilometrového běhu. Ve třiceti měl tělo samý sval, a dokud pánbůh dá, mínil ho tak udržovat.

Doběhl k mustangu, naskočil do něj a nastartoval osmiválcový motor. Teď je správná chvíle, aby využil jeho sílu. Vycouval tak rychle, až gumy na studené zemi zakvilely, a za

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

železnou bránou vyjel na silnici. Odjíždějící Anju nikde neviděl, ale předpokládal, že se vrací stejnou cestou, kudy přijela, a tak zahnul doleva a šlápl na plyn. Ujíždět zapadákem uprostřed noci má svoje výhody – mohl to rozbalit naplno, aby ji dohnal. Před sebou ani ve zpětném zrcátku neviděl žádné cizí reflektory a pamatoval si, že tenhle úsek je až k dálnici rovný jako pravítko.

Tak kam se poděla?

Odpověď se dostavila spolu s drcnutím do jeho zadního nárazníku. Ve zpětném zrcátku se zničehonic rozzářila světla a Lukovi došlo, že na něj ta potvora číhala.

No co, žádný problém.

Sundal nohu z plynu a přešel doleva do protisměrného pruhu. Anja provedla tentýž manévr a znova do něj zezadu drcla.

Asi ho chce vážně naštvat.

Gumy zakvílely a náraz Luka odmrštil zpátky doprava, div že mu nevyrazil volant z rukou. Mustang odplachtil příliš daleko, až na nezpevněnou krajnici. Při téhle rychlosti to smrdělo havárkou. Luke strhl volant doleva a vyhrabal se zpátky na zpevněný povrch. Anja využila té chvílky, kdy měl plné ruce práce, a přilepila se vedle něj. Podíval se po ní, ale ve tmě toho moc neviděl. Vtom se v jejím autě rozsvítilo kabinové světlo a Luke spatřil, že se pootočila a hledí přes okénko přímo na něj.

Sešpulila rty a poslala mu vzdušný polibek.

Pak světlo zhaslo.

A znova ho svým autem nabrala, tentokrát z boku.

Teď už se namíchl definitivně.

Má mustang ze sedmašedesátého roku, ve vynikajícím

stavu. Tedy vlastně měl. A tak dupl na plyn a rozhodl se otestovat, kam až je ochotná zajít. Těkal pohledem mezi ní nalevo a silnicí vpředu. Už podjeli mezistátní dálnici I-66 a mířili na sever, do nitra virginského venkova. Silnice stoupala na malý vršek. Anja se dál hnala v sousedním protisměrném pruhu, jako by jí bylo úplně fuk, co se proti ní může vyřítit za vrcholem stoupání.

Napadlo ho, že jí situaci ještě kapku zkomplikuje.

Stočil volant a začal ji vytlačovat ze silnice. Proč by ne? Tenhle bok mustangu bude beztak potřebovat kosmetickou kúru v salónu krásy.

A jí nic nehrozí, nalevo ji chrání svodidla.

Ozvalo se uširvoucí skřípění kovu o kov a ohlásilo, že se Anja ocitla v kleštích. Luke koutkem oka zachytil pohyb. Pootočil hlavu a spatřil, že se v Anjině vozu spouští postranní okénko u spolujezdce. Vynořila se z něj ruka s pistolí. Neměl čas na nic víc než uhnout a taky to hned udělal. Vyklonil se do strany co nejniž, aby se ocitl pod úrovní okénka, ale nespustil přitom nohu z plynu ani ruce z volantu.

Třeskla rána a Lukovo postranní okénko se vysypalo dovnitř. Jen tak tak stihl zavřít oči před gejzírem střepů, které se na něj sesypaly. Posekaly mu ruce a obličej. Noha mu sklouzla z plynu a vůz zpomalil, takže se Anja prosmýkla před něj. Luke se narovnal a chtěl na to znovu dupnout, jenomže udělala myšku a zablokovala ho, jako by ho schválně provokovala, ať do ní zezadu nabourá.

V poslední chvíli uhnul doleva.

Zkusil ji předjet protisměrným pruhem, jenže zprava pokropila mustanga sprška kulek. Proděravěly bok karosérie a zdevastovaly zadní okénko.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Dvě rány jako z děla ohlásily nový problém.

Praskly pneumatiky.

Luke se rychle vrátil zpátky doprava. Zadek jeho vozu sebou smýkal ze strany na stranu. Blížila se zatáčka a bylo mu jasné, že ji na dvou kolech nezvládne. Hrozilo mu, že se převrátí, a mustanga vyrobili v časech, kdy se na bezpečnostní pásy ještě nehrálo. V očích ho štípal pot. Ubral plyn a snažil se zpomalující vůz vyrovnat. Auto drkotalo po ráfcích. O asfalt třeslo cosi kovového. Takže konečná.

Anja svištěla dál, řízla zatáčku a její zadní světla zmizela do noci.

Luke zastavil, otevřel dvířka a vystoupil.

Obešel auto dozadu a uviděl, jak se od prasklých gum kouří. Bok byl kropenatý dírami po kulkách a samá promáčklna, lak sedřený, okénko vysypané.

Parádní mustang první generace, ze sedmašedesátého roku.

Totálně na odpis.

Praštil dlaní do kapoty a zaklel. Nakopl bočnici a zaklel znova. Ještě že ho neslyší máma. Nesnášela, když se mluvilo sprostě.

Hlavně se nenech načapat.

Poslední slova strýčka Dannyho.

Nezadařilo se.

DEVĚT

Stephanie zamířila v budově ministerstva spravedlnosti dolů k východu. Když teď telefon oněměl, nemělo smysl dál vysedávat v kanceláři. Jen doufala, že Cottonův mobil je prostě jenom porouchaný, a ne roztržštěný na kusy při havárii. Už si promluvila se svým ruským protějškem – mužem, který požádal Američany o pomoc – a ten jí slíbil, že zjistí situaci. A odsouhlasil, že se k Bajkalu vypraví Cassiopeia, aby tam Američané měli svého člověka. Celá ta záležitost byla mírně řečeno neobvyklá, ale Stephanie si řekla, že ona už si s tím hlavu lámat nebude. Od toho tu brzy budou jiní.

Zapnula si kabát a vyšla kolem stanoviště ostrahy hlavním vchodem ven. Necítila se unaveně, přestože její hodinky ukazovaly 3:40 ráno. Rozhodla se, že se vrátí do svého pokoje v hotelu Mandarin Oriental a počká na nové zprávy tam. Kdyby nic jiného, aspoň se zbaví Litchfielda – i když pochybovala, že ji bude před oficiálním nástupem do funkce ještě otravovat.

Normálně by na ni venku čekalo auto a odvezlo ji, jenže tenhle zaměstnanecký benefit vzal zaslě se zánikem Magellan Billetu. Byla teď ve všem všudy soukromá osoba, ale to

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

mělo koneckonců i svoje výhody. A postarat se o sebe se naučila už dávno.

O kus dál na Constitution Avenue zahlédla tři zaparkované taxíky. Jeden si vezme. Noční vzduch studil, ale naštěstí nepršelo. Strčila si ruce do kapes a vykročila k taxíkům. Washington takhle uprostřed noci podřimoval, doprava prořídla a hluk polevil. Okolní vládní budovy tonuly ve tmě; ještě hezkých pár hodin potrvá, než začne pracovní doba. Ta Stephaniina bohužel hodinový ciferník nerespektovala, ani co by se za nehet vešlo. Řídit Magellan Billet byla práce na čtyřadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu. Ani se nepamatovala, kdy měla naposledy skutečnou dovolenou.

Často přemítala, jak to všechno jednou skončí. Ani ve snu ji nenapadlo, že přijde tak náhlý a totální rozval. Nečekala obřadnou pompu s fanfárami, ale ocenila by aspoň obyčejné poděkování. Ne od Dannyho, jeho názor znala. Spíš od těch nových. Prostá zdvořilost velela, aby jí ortel oznámil budoucí ministr spravedlnosti z očí do očí. Jenže ten všivák to místo toho sdělil tisku a špinavou práci nechal na Litchfieldovi. Neměla by se divit. V politice se paměť nenosí a po Magellan Billetu brzy neštěkne ani pes. Popravdě řečeno, ostatní zpravodajské agentury budou jásat, že se ho zbaví. Odedávna jí záviděly blízký vztah s Bílým domem. Stephanie si ale tu důvěru vydobyla prokazatelnými výsledky a za nemálo z nich vděčila Cottonovi. Proto bez ohledu na nové vedení ministerstva bude na tuhle operaci dohlížet do poslední chvíle – dokud nesloží přísahu nový prezident.

Vedle ní zajel k chodníku černý sedan cadillac a zadní okénko se spustilo. V Stephaniině mozku se rozječel alarm, ale pak poznala pasažéra.

Nikolaj Osin.

Oficiálně pracoval pro ruské obchodní zastoupení, ale ve skutečnosti ho řídila Služba vnější rozvědky, nástupkyně První hlavní správy dnes už neexistující KGB. SVR zajišťovala veškeré zahraniční zpravodajské operace a Osin vedl její washingtonskou expozituru. Na rozdíl od časů studené války bylo běžné, že si SVR a CIA šéfy místních expozitur navzájem představily, aby zrychlily a zlepšily spolupráci v boji proti globálnímu terorismu. Rusko a Spojené státy teď byly formálně spojenci, nicméně napětí mezi nimi přetrvávalo a dávná nedůvěra nikdy úplně nevymizela. Problémy začínaly už u prostého vymezení, kdo je terorista. Podle Američanů byli kavkazští separatisté a Čečenci bojovníky za svobodu, a Rusové podobně nahlíželi na hnutí Hamás a Hizballáh. Zdálo se, že nad spoluprací převládají spory. Tím pozoruhodnější se jevila Osinova žádost, která vedla ke Cottonovu vyslání na Bajkal.

Stephanie se zastavila a pohlédla na něj. „Dáváte mě sledovat?“

Osin se usmál. „Když jsme dotelefonovali, vypravil jsem se sem a doufal, že půjdete domů. Rád bych si s vámi promluvil v soukromí.“

Věděla, že Osin nikdy nejedná zbrkle ani neuváženě. Těšil se renomé obratného a opatrného zpravodajce. „Kvůli čemu?“

„Kvůli Dlouhé přihrávce.“

Kolik let už uplynulo od chvíle, kdy tahle slova slyšela naposledy? Přinejmenším pětadvacet. A bylo to kousek odtud, necelé dva kilometry západně na Pennsylvania Avenue. Zajímalo by ji, jestli zpravodajská operace nazvaná Dlouhá při-

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

hrávka ještě pořád nese razítko „přísně tajné“. Skoro všechny kdysi tak choulostivé materiály z 80. let už byly zveřejněny. Časový odstup třiceti let a pád Sovětského svazu udělaly z někdejších státních tajemství obyčejnou historickou dokumentaci. O Reaganovi a jeho válce s komunismem vznikla spousta knih. Pár jich dokonce sama četla. Některé se se strefily do černého, jiné k tomu neměly daleko, většina úplně mýjela terč. V žádné z nich však nezahlédla termín *Dlouhá přihrávka*.

„Jak o tom víte?“ zeptala se.

„Ale jděte, Stephanie. Vaši operaci tak nazval Ronald Reagan osobně.“

Hleděla na prezidenta Spojených států. Nikdy dřív nestála tak blízko nejmocnějšímu muži světa.

„Al Haig mi tvrdil, že jste bystrá právnička,“ řekl Reagan. „Vkládá ve vás velkou důvěru.“

Seděli v Oválné pracovně, ona na malé pohovce, Reagan v křesle. Navzdory své výšce se držel zpříma, bradu vysoko zvednutou, nohy přehozené přes sebe. Vypadal na herce, jímž kdysi opravdu byl. Stephaniei pozdě večer zatelefonoval ministr zahraničí Haig a oznámil jí, že ji očekávají v Bílém domě a že má vyrazit neprodleně. Bylo to velmi zvláštní, když se vezme v úvahu, že tehdy byla obyčejnou řadovou právnickou ministerstva zahraničí. Už se doma ukládala do postele, ale rychle se oblékla a zavolala si taxi. Teď hovořila mezi čtyřma očima se svým nejvyšším nadřízeným.

„Bylo mi řečeno, že jste nastoupila za prezidenta Cartera,“ pokračoval Reagan.

Přikývla. „Roku 1979. Zjistila jsem, že soukromá

advokátní praxe není nic pro mě. Odjakživa mě zajímaly mezinárodní vztahy, a tak jsem požádala o místo na ministerstvu zahraničí a přijali mě.“

„Podle Cyruse Vance jste extratřída.“

Usmála se nad tou pochvalou. Její bývalý šéf, který zastával funkci ministra po většinu Carterovy éry, se stal jejím přítelem a mentorem. Podobně jako ona pokládal veřejnou službu za povinnost a čest.

„Mluvil jste s ministrem Vancem?“

Reagan přitakal. „Požádal jsem ho o názor. Tvrdí, že jednou můžete být ministryní zahraničí vy.“

Nenapadlo ji, jak zareagovat, a tak mlčela.

„Kolik vám je?“ otázal se Reagan.

Obvykle před tou otázkou uhýbala, ale tehdy večer ne. „Dvacet sedm.“

„Takže jste zažila šedesátá a sedmdesátá léta. Víte, co obnáší studená válka.“

Skutečně to věděla.

„Co si myslíte o Sovětském svazu?“ zeptal se.

Případná otázka, vzhledem k tomu, že ji na ministerstvu přidělili do sovětského oddělení. „Je to systém prohnílý do morku kostí. Můj otec říkával, že když musíte stavět ploty, abyste udrželi lidi uvnitř, jste na tom hodně mizerně.“

Reagan se usmál. „Měl pravdu. A já Sovětský svaz zlikviduji.“

Smělé tvrzení pronesené nonšalantním tónem. Nepůsobilo však vychloubačně ani hazardérsky. Reagan prostě jen oznámil svůj úmysl a očividně svým slovům věřil.

„A vy mi s tím pomůžete.“

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Vrátila se od vzpomínání k tváři v automobilovém okénku. Na ten večer v Bílém domě a následujících sedm roků, které jí navždy změnily život, si nevzpomněla už hodně dlouho.

„Stephanie,“ řekl Osin, „mám potvrzeno, že letadlo, které pilotoval váš člověk, na jezeře explodovalo.“

Stephanii zatrnulo u srdce.

„Ale až po přistání. Na místě jsme našli dva mrtvé, ohořelé na uhel. Víme bezpečně, že oba jsou Rusové.“

„Malonea jste neobjevili?“

„Není po něm ani stopy. Ti dva tam nejspíš přijeli nějakým autem.“

Přikývla a nesmírně se jí ulevilo. Cotton tedy pokračuje v akci.

„Dáte mému druhému operativci volnou ruku?“ zeptala se Osina.

„Ovšem – jak jsem vám slíbil.“

Stephanii nad tím vším zůstával rozum stát. Půldruhého kilometru odtud dělníci stavěli lešení a pódium pro připravenou inauguraci. Dříve se ceremonie konaly na východní straně Kapitolu, ale Reagan si přál stát čelem k západu, ke Kalifornii, a všichni pozdější prezidenti následovali jeho příkladu. V týdnech před inaugurací se chod státu obvykle zpomalí, odcházející vláda předává agendu nástupkyni. Stará garda už moc ztratila a nová se ji teprve učí získávat. Je to mezidobí, kdy se nic důležitého neděje. A přesto si Rusové vyžádali americkou pomoc.

A teď do toho ta zmínka o Dlouhé přihrávce.

„Projedete se se mnou?“ zeptal se Osin.

„Neřekl jste mi, jak jste se dozvěděl o tom kódovém označení.“

STEVE BERRY

„Vědět tyhle věci mám v popisu práce. Vy jste u toho tenkrát byla, Stephanie. Bývala jste Reaganovýmá očima a ušima ve Vatikánu. Jeho zvláštní pověřenkyní. Pomáhala jste vyjednat dohodu, která skoncovala se Sovětským svazem. Mně osobně je to jedno. Upřímně řečeno, jsem rád, že ten režim padl. Ale existuje muž, kterému na tom záleží.“

Konečně z něj vypadlo něco podstatného.

„Jmenuje se Alexandr Zorin. Prahne po pomstě.“

DESET

Zorin odbočil ze šterkové silničky táhnoucí se podél břehu jezera a zamířil k podivně vyhlížející šedo-bílé observatoři. Trčela vysoko k nebi a svým ostrým úhlem a lomenými plochami připomínala cosi jako obří skluzavku v moderním uměleckém provedení. Postavili ji před dvaceti lety za účelem solárních výzkumů, protože na Bajkalu svítí slunce přes dvě stě dní v roce. O kilometr dál se na přilehlém návrší nacházela přidružená astronomická observatoř, okrouhlá stavba s kupolí, která se vzhledově mnohem víc blížila tomu, co od podobných budov člověk čeká. Touhle roční dobou byly obě liduprázdné: slunce ještě opisovalo nad obzorem příliš nízkou dráhu a po nocích bývalo oblačno. Proto si Zorin vybral ke střetu s Američanem právě tohle místo.

Rozhovor s Vadimem Belčenkem ho rozjařil. Belčenko byl až na Anju jediný, kdo znal jeho plán. A ke své radosti od něj zjistil, kde teď žije muž, po kterém pátrá.

V Kanadě.

Přes veškerou mocenskou sílu a celosvětově uplatňovanou aroganci Spojených států a přes všechny vyhrané války si Američané na Kanadě vylámali zuby. Dvakrát do ní podnikli

invazi, a pokaždé byli na hlavu poraženi. Solidní inspirace, říkával si Zorin. Ukázalo se, že údajně všemocný národ není neporazitelný. On sám Kanadu dobře znal. V 80. letech tam tři roky sloužil, řídil rozrůstající se zpravodajskou síť KGB a ždímal nejrozumnější informátory: vládní úředníky, novináře, policisty, dělníky z továren, prostě každého, od koho mohl získat nějaké užitečné informace. Bylo to sice k neuvěření, ale většina z nich mu je nevědomky poskytovala zadarmo – prostě jen odpověděli na zdánlivě nevinnou otázku. Kanada na mezinárodním poli tradičně zachovávala neutralitu, obzvlášť za studené války, a tím se ta snadnost vysvětlovala. V zemi, která nepatří ani na jednu stranu, mluví lidé svobodněji, podobně jako ve Švýcarsku nebo ve Švédsku, a to z nich dělá dokonalý terč pro špionáž.

Ústředí v Ottawě, kde pracoval, představovalo v rámci KGB post střední důležitosti, ani zdaleka nedosahovalo významu Londýna, Washingtonu, Paříže či Bonnu. Nikdy sem nepřeveleli žádného generála, stačili obyčejní plukovníci jako on, ale bezvýznamné taky nebylo. Kanadu měl hlavní protivník Sovětů hned za dveřmi, a to z ní během studené války učinilo oblast živého zájmu obou stran. Zorin měl ve svém ústředí k dispozici dostatek zdrojů a zaměřil se na přípravu nevyhnutelné války s Amerikou. Podobně jako desetitisíce jiných agentů KGB po celém světě se stal jedním z vojínů na neviditelné frontě. Jejich základnami byla velvyslanectví, obchodní zastoupení, kanceláře Aeroflotu a řada jiných krycích společností. Na rozdíl od armádních důstojníků trávících službu drilem, studiem a výcvikem mužstva vstupoval operativec KGB do boje okamžikem, kdy vkročil na cizí půdu.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Teď Zorin zastavil a vylezl z auta ven na mráz. Pozemek observatoře nechránilo žádné oplocení. Proč taky? Kvůli pár vědátorům a nezajímavému vybavení? Z plošiny, na které budova stála, se nabízela vyhlídka na jezero, a tak se zadíval na tu nekonečnou zamrzlou modravou pláň. V blednoucím zimním slunci zahlédl, jak po ní ujíždí stará lada. Tu a tam zaslechl povědomou symfonii, duté rány a praskot, jak se přesouvaly ledové kry a vytvářely nové obrazce. Voda i pod zamrzlým příkrovem zůstávala plná života, nepoddává a pružně se přizpůsobovala podmínkám.

Stejně jako on.

Byl navlečen v kabátě, rukavicích a těžkých botách, na hlavě kožešinovou čepici. Tlustý pletený rolák až pod bradu si ještě ovázal šátkem. Zima v něm pokaždé vyvolala vzpomínky na dětství ve středním Rusku. Jeho rodiče nepatřili k elitě – aparátčikům, kteří se těšili celoživotním oficiálním privilegiím. Neměli luxusní byt, letní daču ani přístup k nejvyšší kvalitě zboží a službám. Otec pracoval jako dřevorubec, matka na statku. Zorin byl nejmladší ze tří synů. Jeho život se od základu změnil v šestnácti letech, kdy mu jakýsi dělník věnoval stranickou literaturu. Poprvé se dočetl o Leninovi, Sovětech a utopickém světě dělníků a rolníků a postupně v něj uvěřil. Vstoupil do Komsomolu, nejdřív sice kvůli organizovaným sportovním aktivitám, ale zůstal v něm kvůli politice. Jeho rodina se rozpadla, takže lpěl na Sovětech čím dál víc. Otec po většinu Zorinova dětství bydlel v jiném městě; Zorin si dodnes živě pamatoval, jak k nim jednou za pár týdnů zajížděl na návštěvu. Pokaždé vykládal o Velké vlastenecké válce, a že jako voják přežil Stalingrad, což se hned tak někomu nepovedlo. Zorin sníval o tom, že půjde

spolu s otcem do války a budou bojovat bok po boku, ale nikdy k tomu nedošlo.

Rodiče vkládali v nejmladšího syna velké naděje. Přáli si, aby vystudoval, na rozdíl od starších bratrů, kteří museli brzy do práce. „*Udělám z tebe vzdělance. Jak se vzděláním naložíš, je na tobě,*“ říkával otec a navzdory všem svým povahovým vadám ten slib dodržel. Postaral se, aby jeho nejmladší šel na přípravku, a Zorin tam svou bystrostí, houževnatostí a organizačním talentem zaujal stranické funkcionáře. Stal se příslušníkem nomenklatury, která sklízela odměny za věrné politické služby věrchuše u moci. Strávil sedm let na vojenské škole, kde studoval marxismus-leninismus, dějiny komunistické strany, filozofii a ekonomii. Z divokého, impulzivního a občas arogantního kluka nepřipouštějícího vlastní chyby vyrostl v inteligentního, trpělivého a odhodlaného muže. Jak kdysi řekl Lenin: „*Svěřte nám na osm let dítě a uděláme z něj bolševika jednou provždy.*“

V posledním ročníku ho jeden plukovník vojenské zpravodajské služby GRU doporučil do vojenské rozvědky. Úspěšně složil zkoušky a byl přijat na institut Rudého praporu v Moskvě, který KGB využívala jako výcvikový tábor pro nováčky, univerzitu a špionážní školu v jednom. Ročně přijímal pouze tři sta kandidátů. Vystudovat ho znamenalo stát se zahraničním zpravodajcem s nadějí na post v zámoří. Frekventanti se tam dozvídali o Západu a naučili se perfektně anglicky. Zorin si nastudoval bankovníctví, kreditní karty, hypotéky, daně – věci, které v Sovětském svazu neexistovaly, ale pro život v zahraničí byly nezbytné. Naučil se poskytovat první pomoc, provádět průzkumnou činnost, osvojil si morseovku, znalosti nutné pro přežití a umění navigovat

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

podle slunce a hvězd. Dozvěděl se o technikách ochrany před jadernými, biologickými a chemickými zbraněmi. Naučil se skákat padákem, potápět a pilotovat letadla. Poprvé se tam posadil za volant a v praxi okusil jízdu podle dopravních předpisů, protože za starého režimu vlastnil auto jen málokdo.

Většina studentů to k diplomu nedotáhla. Poslali je pátrat po špiónech doma v Sovětském svazu a vlast pro ně zůstala přívětivým bezpečným lůnem. Zorin úspěšně dostudoval, byl povýšen na poručíka a přidělen do tajného oddělení pro Severní Ameriku. Jako dodatečný bonus obdržel byt poblíž Kremle s vlastní koupelnou, což ukazovalo, jaké naděje do něj nadřízení vkládají. Během tří let byl převelen do zahraničí. Nejdřív do západní Evropy, pak do Severní Ameriky. A na rozdíl od mnoha kolegů, kteří podlehli jejich lákadlům – a do očí bijícímu kontrastu mezi obrazem kapitalismu, jak byl líčen doma, a realitou života na Západě – on odolal a zůstal loajální.

Ministerstvo strachu.

Tak mnozí označovali KGB.

Jejich dvacet direktoriátů obsáhlo veškeré dění v zemi, ale nijak to nepomohlo, když 26. prosince 1991 deklarace 142-H uznala nezávislost dvanácti sovětských republik, utvořila Společenství nezávislých států, a tak završila rozpad Sovětského svazu. Michail Gorbačov odstoupil a předal veškerou moc ruskému prezidentovi Borisi Jelcinovi.

Při pouhém pomyšlení na Jelcina se Zorinovi zvedal žaludek.

Byl to neschopný a zkorumpovaný opilec, obklopený muži, kteří si pro sebe rozkradli zemi, aby se mohli stát mi-

liardáři. Zorin a milióny ostatních se cítili zrazeni jak Jelcinem, tak oligarchy, kteří povstali z popela rozpadlého impéria. Většinou to byli Jelcinovi příbuzní nebo kamarádi, kteří slízli smetanu a ostatním nechali zkyslé mléko. Za časů Sovětského svazu býval aspoň pořádek. V Ruské federaci ani náhodou. Z nájemných vražd se vyklubal velký byznys. Všechno cenné včetně bank a firem opanovala mafie, daleko obávanější než kdysi KGB. Z prvního socialistického národa na světě se stal zločinecký stát. Autoritářský režim, ale bez autority. Dva zmařené puče, jeden v roce 1991 a druhý v roce 1993, zprotivily lidem komunismus definitivně.

Dodnes si pamatoval onu prosincovou noc, kdy na Krem-lu naposledy spustili sovětskou vlajku a nahradili ji ruskou trikolórou.

Studená válka skončila.

A pak začaly ty hrůzy.

Inflace vylétěla na 250 %. Ekonomika se smrškla o 15 %. Přestaly se vyplácet důchody, mzdy se opožděvaly, peníze mizely pod rukama. Pro něj osobně konec nastal jednoho dne, kdy si zašel pro chleba. V obchodě narazil na staříka ověšeného metály z druhé světové války, jak prosí prodavače, aby mu ukrojil čtvrt bochníku, protože víc si nemůže dovo-lit. Prodavač odmítl, a tak Zorin obešel frontu a nabídl ve-teránovi, že mu koupí celý. Ten ho ale odbyl prohlášením: „*Hrdost jsem si zachoval.*“

Zorin si ji zachoval také.

A tak se přestěhoval daleko na východ, aby nemusel při-hlížet tomu úpadku na vlastní oči.

Promnul si ruce, aby si je zahrál, a pohlédl na hodinky.

Američan musí každou chvíli dorazit.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Zorin měl za sebou dvacetiletou důstojnickou dráhu. KGB své lidi nikdy nenazývala agenty. Vždycky je označovala za „důstojníky“ nebo „operativce“, což se mu líbilo. Byla to čestná práce. Bez zábran a předpojatosti bojoval za vlast, připravoval se na nevyhnutelnou válku se Spojenými státy. Během 20. století zemřelo v důsledku revolucí, vojenských konfliktů, hladomoru a teroru 75 miliónů Sovětů. Americkou půdu nezasáhla válka od poloviny 19. století, kdežto Rusko bylo pustošeno pořád. Učili ho, že nepřítele lze porazit jedině tak, že přenesete boj na jeho území, a to představovalo hlavní část jeho mise. Nová Ruská federace si časem vytvořila vlastní zahraniční rozvědku, SVR, ale ta se své předchůdkyni nepodobala. Prioritou už pro ni nebyla národní bezpečnost, ale komerční a průmyslová špionáž. Zdálo se, že existuje hlavně proto, aby mafiáni bohatli. On chtěl sloužit národu, ne zločincům, a tak podal výpověď. Mnoho jeho kolegů také. Většina odešla pracovat pro syndikáty, které dokázaly jejich schopnosti ocenit. Zorin byl také v pokušení, ale odolal a poprvé v životě zakusil nezaměstnanost.

Když roku 1999 Jelcin konečně rezignoval, zmocnilo se Zorina nadšení. Sledoval, jak ten ožrala v televizi pronáší: *„Chci vás požádat o odpuštění za sny, které se nenaplnily. A rovněž chci požádat o odpuštění, že jsem nedostál vašim nadějím.“*

Trochu pozdě.

Škoda byla nenapravitelná.

Zorin dodnes vlastnil ruský pas a jakožto bývalý příslušník KGB a člen komunistické strany měl nárok na důchod, ale nikdy z něj nedostal ani rubl. Jen málo lidí tušilo, jakým způsobem byl ve skutečnosti Sovětský svaz sražen na kolena.

On si však dal záležet, aby k nim patřil. Přečetl, co se dalo. A pravdu znal do posledního detailu i Vadim Belčenko, který na něj teď čeká.

Znovu se podíval na hodinky. Rád by věděl, jak si vede Anja ve Virginii. Měla u sebe mobil na jedno použití, který jí koupil v Irkutsku. Sobě také. Dohodli se, že si budou navzájem volat jen v nejnnutnějším případě. Za jeho časů přenosné technologie neexistovaly, ale držel krok s dobou a naučil se zacházet s počítačem i internetem.

Věkově je s Anjou dělilo dvacet sedm let. Zorinova první manželka zemřela na rakovinu a jeho jediný syn ještě před ní na předávkování drogami. Obě úmrtí ho tvrdě zasáhla. Celý život ho ale učili jednat na základě poznanych faktů a akceptovat realitu. Být opatrný a být vždy připraven. Byl sebestředný? Ovšem. Ale v jádru ho jeho osobní integrita nutila být sám k sobě upřímný.

I Anja byla silná osobnost plná vášnivosti a vzteku, emocí, které velmi dobře chápal. Vstoupila do jeho života před několika lety, kdy zoufale potřeboval někoho, s kým by se podělil o svůj hněv. Naštěstí ji přitahovali starší muži, hlavně ti, kteří si na nic nehrají. Když jí jednoho dne konečně objasnil svůj záměr a vysněný cíl, zareagovala promptně.

„Jdeme do toho spolu.“

Udělalo mu to radost.

Ještě jednou si zkontroloval hodinky.

Zbývalo 55 hodin.

Předpokládal, že se tu Američan objeví, ale asi ne.

Nijak ho to nerozhodilo.

Jako každý správný operativec předem počítal s úskokem.

JEDENÁCT

Stephanie by se ráda dozvěděla o Alexandru Zorinovi něco víc, a tak se na něj Nikolaje Osina přímo zeptala.

„Je to bývalý agent KGB a GRU. Svého času vedl tým *specnaz*.“

Ty jednotky Stephanie znala. Sestávaly z paravojenských specialistů, kteří prováděli vraždy, útoky ze zálohy a sabotáže. Vznikly po druhé světové válce po vzoru amerických commandos. Rudá armáda jim říkala „jednotky speciálního nasazení“, proto zkráceně *specnaz*. Pokud Zorin jednu z nich řídil, nesmí ho brát na lehkou váhu. Absolvoval špičkový výcvik zaměřený mnohem víc na útok než na obranu.

„A za co se chce pomstít?“

„Touží po životě v komunismu.“

„Ať se přestěhuje do Číny.“

„Pochybuji, že má Čínany bůhvíjak v lásce. Je skalní vyznavač Lenina, a nebezpečný. Kromě toho byl členem jednotky zvláštního určení.“

I tenhle druh lidí znala. Sověti je cvičili, aby uměli proniknout na území nepřítele buď ještě před válkou, nebo těsně po jejím vypuknutí. Měli se zaměřit na elektrárny, komuni-

kační síť, přehrad, dálnice a další strategické cíle. Byli experti na výbušniny, miny a zabíjení a také obratní piloti. Museli plyně hovořit nejméně dvěma cizími jazyky. Anglicky uměl skoro každý z nich.

„Sloužil v ní během naší války v Afghánistánu,“ řekl Osin.
„A velmi zdatně.“

„Nikolaji, povězte mi laskavě, co se to doopravdy děje.“

Stephanie doufala, že smířlivým tónem rozváže špiónovi jazyk. Pro ni tohle všechno začalo právě jeho telefonátem. Už několik dnů předtím ale volal Kreml do Bílého domu a prezident Danny Daniels Rusy přesměroval na ni.

Původně jí bylo řečeno, že je to docela prostá záležitost. Zmizel jeden bývalý archivář KGB, starý pán jménem Vadim Belčenko. Orgány ruské vnitřní bezpečnosti ho měly pod dohledem, protože si už dlouho uvědomovaly, že archiváři představují nejvážnější bezpečnostní riziko. V minulosti měli přístup k nejdůvěrnějším zpravodajským a politickým materiálům. Věděli kdeco, takže opomíjet je by mohlo vést k fatálním následkům. Tvrdým poučením se stal případ jednoho z nich, Mitrochina, který propašoval ven 25 000 citlivých dokumentů a roku 1992 s nimi utekl na Západ. Dokumenty jasně ilustrovaly rozsah sovětské špionáže a dokazovaly, že KGB se rozrostla v největší rozvědnou zpravodajskou službu na světě.

Ostrost meče, tvrdost štítu.

Tak znělo její motto.

Archiváři se stali hlavním zdrojem, z něhož se Západ dozvídal, jak je nebezpečná. Stephanie tudíž chápala, proč si Rusové Belčenska hlídají. Nejasné ovšem zůstávalo, proč začal být tak důležitý právě teď a jak do toho zapadá Zorin.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Zorin je hluboce nešťastný člověk,“ pokračoval Osin. „Po kolapsu Sovětského svazu uprchl zhruba se stovkou jemu podobných na východ. Žijí už dlouho na Bajkalu a do teď s nimi nebyly problémy. Nedávno se ale situace změnila. Zorin se s Belčenkem zná, hodně se stýkali. Belčenko se ale ještě nikdy na východ nevypravil.“

Právě toho se týkala Cottonova mise. Měl prozkoumat daču a a vesnici a pokusit se zjistit, kde Belčenko je.

„Proč jste tam neposlali svoje vlastní lidi?“ zeptala se. „Proč jste to chtěli po mně?“

„Z několika důvodů. Nejpádňější je ten, že tahle záležitost nijak nesouvisí s Ruskem. Jde o zahraniční problém.“

„Objasnil byste mi to laskavě?“

„S radostí, pokud váš agent Belčenka najde. Prozatím zůstaňme u toho, že se mi líbí představa, že nejsme nepřátelé, přestože občas není snadné být si tím jistý. Bylo mi řečeno, že vás mám zaangažovat na znamení dobré vůle.“

A taky aby se Moskva mohla od věci distancovat, kdyby se něco pokazilo – to si Stephanie jasně uvědomovala. *Vždyť jsme vás k tomu přizvali hned na začátku*, takovou písničku povedou. S utlumením nepřátelství měl Osin pravdu – Rusko a Spojené státy přestaly být otevřenými nepřáteli. Studená válka dávno skončila, i když se pomalu rodila její mrazivější obdoba. Stephanii se nicméně zdálo, že tenhle zmatek má blíž ke starým časům.

„Momentálně bych řekl asi tolik: tenhle boj se podle všeho týká výlučně Zorina a Spojených států,“ pokračoval Osin. „Tedy aspoň doufáme. Připadalo mi čestné upozornit vás na něj. Nechceme, abyste ho prohráli.“

Podivná poznámka. Stephanie si ji přihodila na rostoucí seznam anomálií.

Hleděl na ni s překvapivou upřímností. „Slyšela jste někdy o Stanislavu Luněvovi?“

Samozřejmě. Byl to bývalý sovětský armádní důstojník a nejvýše postavený operativec zpravodajské služby, který kdy utekl do Spojených států. Přeběhl v roce 1992 a dodnes se skrýval. Napsal ovšem memoáry – *Očima nepřítelů*. Několikrát je četla. Jeden citát nosila v paměti. *Nejlepší špión je ten, který se důvěrně přátelí s kdekým, a ne šerá postava v koutě.*

„Luněvova tvrzení se zakládají na pravdě,“ konstatoval Osin.

Pochopila, na co naráží. Luněv ve svých pamětech odhalil šokující informaci. Psal o sovětské zbraně označené RA-115. Ve Spojených státech ji nazývali kufříková jaderná bomba. Vážila necelých třiadvacet kilogramů a její výbuch měl sílu šesti kilotun, což je ve srovnání s Hirošimou a Nagasaki poměrně málo – tam šlo o šestnáct a dvacet kilotun. V omezeném dosahu však i šest dokáže napáchat obří škody. Kongres roku 1994 postavil tento druh zbraně mimo zákon, ale roku 2004 bylo rozhodnutí zrušeno. Přesto ji Spojené státy ve svém jaderném arzenálu neměly, tedy aspoň pokud Stephanie věděla. Za bývalý Sovětský svaz a nové Rusko by ovšem ruku do ohně nedala. Vzpomněla si na obavy, které roku 1997 vyvolalo, když ruský poradce pro národní bezpečnost v pořadu *60 minut* prohlásil, že více než stovku bomb RA-115 se nepodařilo dohledat. Nikdo prý netuší, jestli byly zničeny, anebo ukradeny. Kongres k tomu uspořádal slyšení, ale experti se rozcházeli v názoru na to, zda taková zbraň vůbec někdy existovala.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Snažíte se mi sdělit, že RA-115 jsou pořád na světě?“

Osin přikývl. „Sověti jich vyrobili 250. Jsou asi takhle velké.“ Rukama naznačil kvádrík o rozměrech zhruba šedesát krát čtyřicet krát dvacet centimetrů.

„Rozdělili je vojenským zpravodajským útvarům KGB a GRU určeným pro zvláštní operace. Po rozpadu Sovětského svazu přešly do pravomoci SVR. Tam už zůstaly.“

Stephanii by zajímalo, do jaké míry mluví upřímně. Tohle nebyla informace, kterou státy běžně sdílejí s jinými. Varování ohledně špatného zabezpečení ruských jaderných zbraní se datovala už od 90. let. Kongres rozhodnutím z roku 1991 schválil americkou technickou pomoc s likvidací ruských bojových hlavic a zaevidováním příslušného jaderného materiálu. Zatím se naštěstí nikdy nestalo, že by se některá objevila v nepovolaných rukou. Poplach kolem možných problémů nakonec utichl a kufříkové atomovky se přesunuly do říše filmů a televizních seriálů. V reálném životě se nikdo nikdy s žádnou nesetkal. A ona teď slyší, že jich existovalo 250.

„Naše kontrarozvědky si daly záležet, aby nebezpečí zlehčily a zdiskreditovaly média, která informovala o potenciálních problémech,“ řekl Osin. „Nežádoucí publicity jsme se zbavili.“

To byl fakt. Stephanie si pamatovala, že reputace pořadu *60 minut* tehdy utrpěla pořádný šrám, protože vyšlo najevo, že jeho producent v době odvysílání dotyčného dílu zrovna propagoval svou vlastní knihu o nebezpečí jaderného terorismu. Spolupracoval i na právě běžícím filmu *Peacemaker* o ztracené sovětské jaderné zbraní zneužité teroristy. Na věrohodnost pořadu to vrhlo stín.

„Vy lidi si prostě nedáte pokoj,“ povzdechla si. „To je pořád něco.“

Usmál se. „O vás bych mohl říct totéž.“

„Co to má společného s Vadimem Belčenkem?“

„Osmdesát čtyři těch RA-stopatnáctek se dodnes nenashlo.“

Stephanii to vyrazilo dech, ale navenek zachovala klid. „A vy se o tom zmiňujete až teď, jakoby nic?“

„Má to dobrou i špatnou stránku. Ta dobrá je, že jsou ukryté na místech, která zná jen hrstka lidí. Ta špatná je, že jedním z nich je Vadim Belčenko.“

Rázem jí svítllo, o jak urgentní záležitost se jedná. „A vy si myslíte, že po těch bombách jde Alexandr Zorin?“

„Nedá se to vyloučit.“

Stále ještě projížděli opuštěnými washingtonskými ulicemi kolem uzavřených budov a vyliďněných chodníků. Stephanie už od prvního Osinova telefonátu cítila v kříži, že půjde o ošklivý malér. Při druhém telefonátu ji upozornil, že se ve Státech nachází jistá žena, která si zaslouží bedlivý dohled.

„Povězte mi víc o Anje Petrovové.“

„Jak už jsem vám řekl, je to Zorinova milenka. Asi o pětadvacet let mladší než on. Prošla policejním výcvikem a se Zorinem zřejmě sdílí touhu po pomstě. Poslal ji sem z nějakého dobrého důvodu. Snad ho odhalíte.“

Zalétla v duchu k Lukovi Danielsovi, kterého si najala, aby Petrovové dělal stín. Ten si s tím poradí.

„RA-115,“ pokračoval Osin, „je zkonstruována tak, aby vydržela léta, pokud je nastálo připojena ke zdroji elektrického proudu. Při výpadku se zapne záložní baterie. Jakmile se vybijí, zapne se rádiový vysílač a vyšle přes satelit kódo-

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

vanou zprávu některému ruskému velvyslanectví nebo konzulátu.“

„Už jste někdy takový signál obdrželi?“

Přítakal. „Devětasedmdesátkrát. Nikdy jsme nic nepodnikli.“

„Takže ty zbraně jsou teď bez šťávy a neškodné.“

Přikývl. „Správně. Zbývá posledních pět. Od těch zatím žádný signál nepřišel.“

„Mohou být dodnes pod proudem?“ Chvilku mlčela. „I teď, po více než dvaceti letech?“

„Zorin si to zřejmě myslí.“

„Vyzvedněte si je.“

„Nevíme, kde je hledat. Záznamy o nich zmizely. Myslíme, že je odstranil Belčenko.“

„Jako pojistku, aby se dožil vysokého věku?“

Osin se usmál. „Pravděpodobně. Jenže Zorin bohužel asi zjistil, co Belčenko ví.“

Tím se vysvětlovalo, proč tak naléhavě potřebují starého archiváře najít.

Stephaniin telefon zavibroval.

Normálně by ho ignorovala, ale protože už komunikovala jen s Bílým domem, pohlédla na displej.

LUKE DANIELS.

Znovu se v ní spustil alarm.

„Ten hovor se zřejmě vztahuje k naší debatě.“

„Vezměte to, prosím.“

Přijala hovor. Luke jí vyličil, co se seběhlo ve Virginii, a zakončil: „Předpokládám, že víte, na čem dělám, a tak volám radši vám než jemu. Nechci schytat držkovou, že jsem to po-dělal. Je mi to jasné i bez toho. Ta ženská je dávno v prachu.“

„Kde jsi?“

„Zavolal jsem si odtahovku. Odtáhla mi mustanga na parkoviště u I-66.“

Upřesnil jí místo.

„K tomu domu je potřeba znova zajet,“ řekl. „Nerad bych, aby tam trčel otevřený moc dlouho.“

To nechtěla ani Stephanie, a tak ho požádala, aby zůstal na lince.

Otočila se k Osinovi. Prve s ní jednal fěr, a protože momentálně neměla k dispozici vlastní zdroje a nestála o to, aby jí Bruce Litchfield koukal pod prsty, neměla na vybranou. „Potřebuji vaši pomoc. Musíme jet do Virginie. Týká se to Anji Petrovové.“

„Povězte mi kam a já seženu řidiče, který nás tam odveze.“

DVANÁCT

Malonea ani na vteřinu nenapadlo scházet se se Zorinem v nějaké observatoři. To by byla pitomost na kvadrát. A tak se té divné stavbě na skalnatém vršku obloukem vyhnul a jel o dalších pětadvacet kilometrů dál k dače. Dvouproudá silnice lemovaná závějemi se vinula podél jezerního břehu a v protisměru nepotkal jediný vůz. Tím spíš se mu nezdál Zorinův návrh. V té observatoři by na něj patrně nečekalo nic než potíže, a tak se rozhodl vrhnout se rovnou do lvího doupěte.

Na svůj smysl pro orientaci se mohl bezvýhradně spolehnout. Vděčil za něj eidetické paměti – daru, s nímž se narodil. Často přemítal, jakou genetickou hříčkou k němu doputovala, až mu jednou matka prozradila, že ji zdědil po otci. Postupně si zvykl, že nikdy nezapomene ani sebemenší detail. Slovo od slova si pamatoval eseje, které napsal na střední škole, i každé prožité Vánoce. Skvělá paměť se mu hodila už jako právníkovi ve službách Magellan Billetu. Teď mu pomáhala vést inventář antikvariátu, který vlastnil v Kodani. Jenže zároveň nedovolila vyblednout vzpomínkám na Cassiopeiu

Vittovou. Pamatoval si každou podrobnost z doby, kterou spolu strávili, a nebylo to vždycky příjemné vzpomínání.

Vyhledal klikatou silničku vedoucí na návrší k dače, kterou zahlédl z letadla. Odbočil s nákladákem mezi stromy a zastavil na zasněženém plácku. Zaparkoval a vydal se k dače pěšky. Brodil se závějemi a přelézal kmeny, pod botami mu povrzával přemrzlý sníh. Nad hlavou se mu klenuly bezlisté větve a k tmavnoucímu nebi trčely špice jehličnanů. Oči ho pálily od studeného větru. Díky každodenní dávce dřepů a sklapovaček si nemohl stěžovat, že by mu zakrněly svaly, ale zima a šplhání do kopce si stejně vybíraly svou daň.

Doplahočil se na vrchol, ohlédl se a uviděl, že jeho přítomnost neklamně prozrazuje šňůra šlápějí. Do cesty se mu postavil po pás vysoký zrezivělý drátěný plůtek. Od jezera sem foukal ledový vítr. Schoval se za tlustou borovici a zahleděl se na daču. Z jejích tří komínů se valil k nebi kouř. Jedno ze dvou aut, která u ní prve stála, zmizelo. Mrazivým vzduchem k němu zalétaly útržky nějaké lidové písničky. Brzy objevil odkud – z přístavku, kulatého a celého ze dřeva, bez oken a s jediným vchodem. Z vrcholku jeho zašpičatělé střechy vytrvale stoupala pára.

Dostal za úkol vypátrat Vadima Belčenka. Ukázali mu jeho fotografii starou několik let. Je to prý nějaký bývalý archivář KGB. Jestli ho najde, má se stáhnout a nahlásit přesnou lokalitu. První část úkolu bude poměrně snadná, druhá už tolik ne, protože přišel o svůj mobil. Ale má nákladák a telefon někde sežene.

Překročil plůtek, přeběhl k domu a pak přes podivně zčernalý, zledovatělý prostor za koncem příjezdové cesty k přístavku, odkud se linula hudba. Běžel opatrně, protože

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

si nemohl dovolit na tom černém ledu upadnout. Dorazil ke vchodu do kulatého přístavku a vpadl dovnitř. Vstříc se mu vyvalila vlna horka. Hlouběji do interiéru vedl další dveřní otvor zakrytý zavěšenou kožešinou. Malone ji maličko poodtáhl a zjistil, že přístavek je cosi jako sauna. Uprostřed hořel pod rozžhavenými kameny oheň. Na nejdolejší z řady borových lavic, které se zvedaly u protější zdi, ležel stařec. Byl nahý, ležel s nataženými nohama a s rukama založenými pod hlavou. Jeho rysy odpovídaly muži z fotografie, kterou Maloneovi ukázali.

Vadim Belčenko.

Hudba vyhrávala z malého CD přehrávače položeného na lavici. Malone vešel dovnitř a popošel ke starci. Jeho obličej mu připadal bezvýrazný jako maska; byl široký a plochý, v barvě špinavého sněhu. Oči překrývala svraskalá víčka. Mokré vlasy ještě neztratily světlou barvu, ale o pokročilém věku vypovídal propadlý hrudník a tváře. Stařec pokojně pokuřoval silně páchnoucí doutník.

Malone se natáhl k přehrávači a vypnul hudbu.

Belčenko otevřel oči a posadil se. Obě zornice měl poznamenané šedým zákalem.

„Jsem Cotton Malone,“ představil se Malone anglicky.

Belčenko na něj pohlédl. „Co tu děláte?“

„Přišel jsem si ověřit, jestli jste v pořádku.“

„Proč bych neměl být?“

„Zmizel jste a jistí lidé o vás měli obavy.“

„Tím myslíte ruské bezpečnostní služby. Ale proč by za mnou posílaly Američana?“

Měl hluboký chraplavý hlas a mluvil ploše, beze strachu či jakýchkoli jiných emocí.

„Tu samou otázku si kladu taky.“

Belčenko vyfoukl obláček namodralého kouře a ten se vzněslel ke stropu. „Jste špión?“

„Už ne.“

Maloneovi vysychalo v nose horkem, a tak dýchal mělce a jen ústy. Podél páteře mu stékal pot a zanechával za sebou studenou stružku.

„Řekněme, že jsem špión na poloviční úvazek.“

„Takových jsme taky pár měli. Nikdy mě nezajímali.“

„Kde je Zorin?“

„Šel na schůzku s vámi.“

Malone sem nepřišel klábosit. Jeho poslání vlastně skončilo. Našel Belčenko a ohlásí kde. Ale staré zvyky jen tak nepotlačíš, a tak mu položil ještě jednu otázku. „Proč se ruská vláda vůbec stará o to, co děláte?“

„Protože ledacos vím, pane Malone. A oni by se to chtěli taky dozvědět, než umřu.“

Malone pochopil. „A vy jste slíbil, že jim to povíte.“

„Připadalo mi to jako dost nízká cena za to, že zůstanu naživu. Jakmile jim všechno povím, ztratím pro ně cenu. Vy vážně nechápete, do čeho jste se to zapletl, že ne?“

„Nemám potuchy. Byl byste tak hodný a prozradil mi to?“

Belčenko se zasmál. „Proč bych to dělal?“

Dobrá otázka. Malone se rozhodl, že ji nechá na jindy. „Už musím jít. Rád jsem vás poznal.“

„Víte, že každý příběh, který kdy stvořila lidská mysl, se dá zredukovat na tři části?“

Maloneovi se to divné prohlášení moc nezamlouvalo.

„Začátek. Prostředek. A konec,“ objasnil Belčenko. „Když se ty tři části spojí do uceleného příběhu, vzniká symetrie

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

a pocit uspokojení. Je to hotový zázrak. Začátek už máme za sebou, dlouhatánský prostředek také. A teď, pane Malone, nadešel čas, aby příběh dospěl ke konci.“

Nevyvíjelo se to, jak by mělo. Malone si namlouval, bůhvíjak od něj nebylo chytré vyhnout se Zorinovi a jet rovnou sem, ale cosi mu našeptávalo, že jeho tah předvídali. Stařec držel v levé ruce doutník, ale pravačkou hmátl pod lavici a vytasil pistoli.

„Nemyslete si, pane Malone, že nevidím dost dobře na to, abych vás zastřelil.“

Maloneovu pozornost upoutal pohyb. Kožešinový závěs ve dveřích se zavlnil. Ohlédl se a spatřil dva muže ve vojenských kanadách. Drželi automatické pušky.

„A proč byste mě chtěl zastřelit?“ zeptal se.

Belčenko pokrčil rameny. „Protože Zorin tvrdí, že odtud nesmíte odejít živý.“

TŘINÁCT

Cassiopeia seděla na zadním sedadle francouzské bojové stíhačky, za pilotem. Ze svého panství se dopravila helikoptérou na leteckou základnu a supermoderní stíhačka tam na ni už čekala. Teď svištěli v osmikilometrové výšce rychlostí 2000 kilometrů za hodinu toutéž trasou, kterou letěl před dvanácti hodinami Cotton.

Cassiopeia výšky nesnášela a vyhýbala se jim, jak to jen šlo. Dost na tom, že musela přetrpět pobyt na ležení; teď jí nezbývalo než přečkat ještě nutné zlo v podobě letu. Navlečená v nepadnoucí letecké kombinéze se tísnila v kokpitu, kde se nemohla skoro ani pohnout. Už absolvovali sestup do nižší letové hladiny a za letu dotankovali palivo ze vzdušného tankeru, který se k nim cestou připojil. Nikdy dřív tuhle operaci neviděla na vlastní oči a připadala jí fantastická. Navíc jí pomohla odpoutat se myšlenkami od skutečnosti, že se nachází hodně, hodně vysoko nad zemí.

Přesun z Francie na Sibiř měl trvat něco málo přes čtyři hodiny, což bylo úžasné. Svět se doopravdy zmenšil. Stephanie ji dokonale prokoukla, když vsadila na to, že Cottona pořád ještě miluje. Cassiopeiiným životem prošlo hodně mužů

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

a s několika měla vážný vztah, ale žádný se Cottonu Maloneovi nevyrovnal. Seznámili se před pár lety na jejím panství a tenkrát se taky poprvé setkala se Stephanie Nelleovou. Zasloužil se o to jejich společný přítel Henrik Thorvaldsen. Ten už byl bohužel po smrti, zavraždili ho v Paříži za nešťastných okolností, jakými její život překypoval.

Když s Cottonem přerušila všechny styky, od počátku si uvědomovala, že to nebude natrvalo. Na to se až příliš stal součástí jejího já. Bylo jí s ním dobře. Bral ji jako sobě rovnou a respektoval ji. Občas byl protivný, to je fakt. Ale ona taky není žádný andílek. Tak už to ve vztazích chodí – člověk musí brát i dávat. Přemítala, jakým způsobem se asi dají znovu dohromady. Oba byli hrdí a zažili spoustu hořkých chvil. Vyslovit ono magické slovo na L jim trvalo dlouhé měsíce. Ale když k tomu nakonec došlo, chovali se oba podle toho. Teď jen doufala, že rozkol mezi nimi nezašel za bod, odkud není návratu.

Stephanie ji ujistila, že jí dá vědět, jakmile se dozví něco nového. Pověděla jí o dače a osadě jménem Čajanije – Naděje. Zajímavá cílová destinace. K vyvržencům, kteří ji postavili, se to jméno hodilo.

Komunismus dnes už nebyl nic víc než mrtvé náboženství. Žádný ráj pracujících, kde neexistují společenské třídy a všechno patří všem. To, co vytvořil někdejší Sovětský svaz, byla pouhá iluze – systém, který dokázal přežívat jen díky tvrdě prosazované moci a strachu. Takzvaná beztřídní společnost se proměnila v zemi boháčů a chudáků. Vládnoucí privilegované vrstvě se dostávalo toho nejlepšího a ostatní se rvali o zbytky. Ani zdaleka neplatilo, že všechno je všech; všechno bylo vyhrazeno pouze hrstce vyvolených. Lidé se

nevzbouřili jen díky lžím a každodenním dávkám teroru a násilí. Nakonec ale pravda vyšla najevo a přivedila pád režimu.

A byl to krutý pád.

Když k němu došlo, bylo Cassiopeii patnáct a žila s rodiči na panství ve Španělsku. Otec se odjakživa držel od politiky stranou, ale vzpomínala si, že rozpuštění Sovětského svazu uvítal s obrovskou radostí. A také jí utkvěla v paměti jeho slova. Citoval Američana Thomase Jeffersona: *„Vláda dost mocná na to, aby vám dala všechno, po čem toužíte, je dost silná, aby vám vzala všechno, co máte.“*

Nikdy ta slova nezapomněla.

Celý svůj dospělý život prožila bez dusivého tlaku studené války. Ohrožení a teror dnes přicházely odjinud. Východ a Západ si podaly ruce, protože noví nepřátelé mezi Rusy a Američany nerozlišovali.

Tak do čeho to zabředl Cotton?

„Najala jsem Cottona, ať se na to podívá. Od té akce v Utahu už pro mě pár věcí dělal.“

Tohle jí Stephanie oznámila do telefonu. Takže z Cottona se stal nájemný agent. *„Od té akce v Utahu.“* Možná je to jeho způsob, jak se pokusit zapomenout. Ona se uchýlila k byznysu a svému hradu, ale od smutku jí neulevily. Za svých téměř čtyřicet let si několikrát myslela, že je zamilovaná. Teď si ale uvědomovala, že jenom jeden z těch vztahů pro ni měl hodnotu.

„Něco se zvrtilo.“

Při těch Stephaniiných slovech v ní zatrnulo. Je Cotton zraněný? Nebo mrtvý? Doufala, že ani jedno z toho, a zatou-

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

žila, aby stíhačka dokázala letět rychleji.

„Jak dlouho to ještě potrvá?“ zeptala se pilota francouzsky přes bezdrátovou náhlavní soupravu.

„Necelé dvě hodiny. Máme dobrý čas.“

V duchu se zatoulala k prvnímu rozhovoru, který kdy s Cottonem vedli. Bylo to na jejím panství, jednoho teplého červnového odpoledne. Předtím se setkávali jen letmo a vždycky přitom figurovalo násilí – stříleli po sobě, ona ho zachraňovala, on si nebyl jistý, za koho ji má vlastně považovat. Tehdy v červnu za ním vyšla z domu ven, do slunečného dne, a kráčeli spolu alejí k rozestavěnému hradu.

„Až s tou prací skončím,“ řekla, „bude tu stát přesně stejný hrad jako před osmi sty lety, ve třináctém století.“

„Vrhla jste se do odvážného podniku.“

„Odvážné podniky, to je moje.“

Kráčeli dál, širokými dřevěnými vraty vstoupili na staveniště a zamířili ke stodole se stěnami z pískovce, v níž sídlilo návštěvnické centrum. Kolem koní a různého harampádí se v poletujícím prachu potulovala asi stovka turistů.

„Už máme hotové obvodové základy a staví se západní hradební zeď,“ ukázala. „Začneme rohovými věžemi a budovami uprostřed.“

Provedla ho staveništěm a potom vystoupali na vyvýšeninu, odkud bylo možné obhlédnout celý areál.

„Často sem chodím a dívám se. Dole pro mě na plný úvazek pracuje sto dvacet mužů a žen.“

„Slušná výplatní listina.“

„Malá cena za možnost zhlédnout na vlastní oči dějiny.“

„Ta vaše přezdívka, Inženýrka,“ nadhodil Malone. „Říkají vám tak? Inženýrko?“

Zasmála se. „Takhle si mě onálepkovali zaměstnanci. Celý tenhle projekt je moje dílo.“

„Víte, svým způsobem jste příšerně arogantní. Ale taky umíte být velmi zajímavá.“

Neurazila se, protože to byla pravda. „Vy jste od vlády odešel do výslužby?“

„Úplně se odejít nedá. Jen se už tak často neocitám v palebné linii.“

„Takže pomáháte Stephanii Nelleové čistě z přátelství?“

„Šokující přístup, co?“

„Vůbec ne. Dokonale odpovídá vaší osobnosti.“

„Co o mojí osobnosti víte?“

„Dozvěděla jsem se toho celkem dost. Mám ve vaší bývalé profesi kamarády. Pějí na vás samou chválu.“

„Jsem rád, že si mě lidé pamatují.“

„Kolik jste toho slyšel vy o mně?“ vyzvídala.

„Nic moc, jen tak letem světem.“

„Mám dost povahových nedostatků.“

To byl fakt a nejhorší ze všech byla neschopnost vyjádřit nahlas svoje pocity. Cotton na tom byl stejně a patřilo to k důvodům, proč se teď odcizili. Lnuli k sobě, ale ani jeden to nebyl ochoten přiznat. Jednou – bylo to vysoko v čínských horách při jiné dobrodružné akci –, však přece jen přišla chvíle, kdy oba sebrali odvahu připustit, co cítí.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Už žádné chození kolem horké kaše,“ prohlásila.

Přikývl a vzal její ruku do dlaní.

„Cottone...”

Položil jí prst na rty. „Já tebe taky.“

A políbil ji.

Přesně si ten okamžik vybavovala. Oběma bylo jasné, jak se věci mají, aniž kterýkoli z nich musel pronést slovo *láska*. Doopravdy Cottona milovala. Uplynulý měsíc ji o tom bohatě přesvědčil.

Není příliš pozdě?

Celým srdcem doufala, že ne.

ČTRNÁCT

VIRGINIE

Luke opřený o svého mustanga přihlížel, jak na odtahové parkoviště otevřenými vraty zajíždí černé SUV. Těsně předtím se podíval na hodinky. Ukazovaly maličko po páté ráno. Slunce ještě nevyšlo a venku mrzlo, ale jeho rozpaloval vztek – jednak nad tím, že ho převezla nějaká cizinka, a jednak nad zkázou jeho nejvzácnějšího majetku. Když prve dorazil šofér odtahovky, jen nad mustangem potřásl hlavou, naložil ho na plošinu a odtransportoval ho sem mezi žalostné vraky, které rozhodně pamatovaly lepší časy.

SUV zastavilo. Z jedné strany vystoupila Stephanie, z opačné muž v tmavém kabátě.

„Drsná noc?“ zeptala se.

Mustang k ní byl natočen bokem, který neklamně svědčil o prodělaném střetu.

„Anja Petrovová je hodně nebezpečná,“ řekl muž v tmavém. „Má policejní výcvik a pár let si u policie odsloužila.“

Tím se vysvětlovalo ledacos z toho, co se odehrálo. Očividně se o sebe uměla postarat. „A kdopak jste vy?“

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Muž se představil jako Nikolaj Osin a Stephanie doplnila: „Vede expozituru SVR.“

„Oficiálně pracuji na obchodním zastoupení a o žádné SVR nic nevím.“

„Fajn,“ přikývl Luke. „S tím si vystačíme. Ale byl byste od té dobroty a pověděl mi o Anje Petrovové něco víc?“

Stáli sami na osvětleném parkovišti mezi opuštěnými hromadami vraků.

„Je ve spojení s mužem, který může téhle zemi způsobit mnoho problémů. Vyslal ji sem, a proto jsem Stephanie poradil, aby na ni pozorně dohlížela. Petrovová ale tu péči zřejmě neoceníla.“

Lukovi ještě pořád nešlo do hlavy, jak se jí ho povedlo převézt. Dával si zatraceně pozor, ale občas se chybička vloudí. Na svou otázku sice nedostal pořádnou odpověď, ale nechal to být a řekl: „Musíme prohlédnout ten dům.“

Odjeli zpátky na virginský venkov a vyhledali bránu z krouceného železa. Dřív by jim ústředí Magellan Billetu během pár minut vystopovalo vlastníka, ale Luke si uvědomoval, že tuhle možnost už vzala voda. Bílý dům by to samozřejmě dokázal také, jenže to by musel strýčkovi Dannymu podat hlášení. Stephanie navrhla, ať s telefonátem ještě počkají, a Luke neprotestoval. Třeba se jim podaří zjistit dost, aby to ostrým výčitkám strýčka Dannyho ulomilo hrot, když už zvorál, co za žádnou cenu zvorat neměl.

SUV zastavilo před opuštěným domem a všichni tři vystoupili.

„Ve Virginii je podobných ruin plno,“ poznamenala Stephanie.

„Je to ohromná budova,“ obhlížel ji Nikolaj.

„A zřejmě už dlouho opuštěná,“ dodala Stephanie.

Během jízdy se Luke dozvěděl, že Malone má asi problémy a že za ním poslali Cassiopeiu, což mělo svoje plusy i minusy. Upřímně doufal, že to tam dobře dopadne, ale jejich spojenec ze SVR zatím nedostal od svých lidí na Sibíři žádné nové informace. Otázka za milión, na kterou neznali odpověď, ovšem zněla, proč vůbec Malonea někdo sestřelil. Ať už byl ten *někdo* kdokoli, musel vlastnit střely země-vzduch. A to znamenalo, že je ve hře mnohem víc, než jsou Rusové ochotni připustit – a mnohem víc, než jim odhalil strýček Danny.

Řidič odkudsi vylovil silnou halogenovou baterku. Na východě začínalo svítat, ale slunce vyjde nejdříve za dvě hodiny.

Luke se baterky chopil a vedl je do domu, z něhož i teď číselá dutá prázdnota mauzolea. „Jela rovnou sem a přesně věděla, co dělá.“

„Máte představu, po čem šla?“ otázala se Stephanie Osina.

„Smím si nechat odpověď na později? Až to tu obhlédneme? Pak se pokusím o maximální otevřenost.“

Luke o tom pochyboval. Párkrát už na SVR při práci narazil, a kdyby se chtěl vyjádřit hodně slušně, popsal by ji slovem *vyhýbavá*. Chovali se Rusové naprosto nedůvěryhodně? Lhali? Na obojí by bez váhání kývl. Chápal ovšem, že tohle má být jakási společná operace, a chtěl se jí zúčastnit, a tak držel jazyk za zuby.

Prošli chodbou do studovny a kužel baterky odhalil díru v dřevěném obložení.

„Ohánět se sekerou teda fakt uměla,“ zajel Luke světlem k nástroji pohozenému na podlaze.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Nemohl se dočkat, až uvidí, co je tam vzadu, a tak do otvoru posvítíl. Objevila se místnůstka tak třikrát tři metry, na třech stranách obestavěná od země až ke stropu policemi. Na rozdíl od těch ve studovně, které zely prázdnotou a byly popadané, tyhle přetékały knihami. Uprostřed stál stůl a na něm, na dřevěném podstavěčku a chráněn skleněným poklopem, ležel otevřený svazek. Ze stropu visel malý lustr, ve světle baterky se blýskal, ale zaprášené žárovky byly bez elektrického proudu k ničemu.

„Helemese, něco jako tajná komnata,“ zamumlal Luke. „Naše milá Anja o ní dobře věděla. Probourala se sem přesně ve správném místě.“

Prolezl dovnitř, Stephanie s Osinem za ním. Prozkoumával baterkou police a studoval nápisy na hřbetech. Převážně knihy, pár svázaných rukopisů, ale také dřevěné archivářské krabice s jednotlivými papíry. Přečetl si některé nálepky. KO-RESPONDENCE VOJENSKÉHO VELITELSTVÍ. BITVA U PRINCETONU. OBLÉHÁNÍ BOSTONU. DOBYTÍ TICONDEROGY. Obhlédl celou místnost a prozkoumal další názvy.

Téma bilo do očí.

„Je to knihovna z americké války o nezávislost,“ konstatoval.

„Nejen z ní,“ ozvala se z jiného kouta Stephanie. „Tady jsou dobové historické materiály z konce osmnáctého a začátku devatenáctého století. Pokračují až do války z roku 1812.“

Luke odhadoval, že se dívají na několik set svazků zapadaných tlustou vrstvou prachu. Očividně sem už dlouho nikdo nezašel. Na policích tu a tam zely mezery – knihy, které

STEVE BERRY

v nich stávaly, se teď válely na podlaze, prach z nich opadal.

„Tak tohleto jsem slyšel,“ utrousil. „To byly ty šlupky. Házel je na zem.“

„Prozradte nám, Nikolaji,“ obrátila se Stephanie k Osinovi. „Co tady hledala?“

Osin neodpověděl. Místo toho nadzvedl skleněný poklop nad knihou na podstavci a pomalu v ní listoval. Pak ji zavřel a ukázal jim nápis na deskách.

Na černé kožené obálce stálo zlatým písmem:

ZAKLÁDACÍ LISTINY
VŠEOBECNÉ SPOLEČNOSTI
CINCINNATI
ZALOŽENÉ DŮSTOJNÍKY ARMÁDY SPOJENÝCH STÁTŮ
NA SKLONKU
AMERICKÉ REVOLUCE
JEŽ PŘINESLA AMERICE
NEZÁVISLOST

Stephanie popošla blíž, znovu knihu otevřela a nahlédla na prvních pár stránkách. „Je to historie té společnosti. Organizační uspořádání, zápisy ze schůzí, stanovy. Copyright z roku 1847.“

„Co je to Cincinnati zač?“ zeptal se Luke.

Nevšímal si ho a dál studovala knihy na policích kolem. „Tohle všechno je archiv a vsadila bych se, že Společnost Cincinnati vůbec netuší, že se zachoval.“ Odmlčela se. „Jinak by si ho už dávno vyzvedli.“ Ohlédla se po Osinovi. „Proč něco takového zajímá Anju Petrovovou?“

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Odpověď se nedostavila.

„Prve jste se zmínil o operaci Dlouhá příhrávka,“ zkusila to na něj. „Pokud vím, je dodnes tajná. Musel jste se o ní dozvědět z vašich vlastních zdrojů.“

„Velmi dobře víme, co se odehrálo,“ potvrdil Osin.

Luke by to k smrti rád věděl taky.

„Má to znamenat, že to ví i Zorin?“ otázala se Stephanie.

„Určitě. A Belčenko toho ví ještě víc.“

„I to, kde se nalézají ty zmizelé jaderné bomby?“

Luke ani nedutal a do jejich slovní výměny se nevměšoval. Ale nepřeslechl se? *Zmizelé jaderné bomby?* Předpokládal, že mu Stephanie nějak naznačí, kdy má do hovoru vstoupit.

Otočila se k němu. „Odnesla si Petrovová něco s sebou?“

Zavrtěl hlavou. „Pokud jsem viděl, tak ne.“

„Takže tu narazila na slepou uličku. Tvrdil jste, Nikolaji, že budete maximálně otevřený. Proč sem přišla?“

Stephanie zvýšila hlas – to se jí ani trochu nepodobalo.

„Odpovím vám, až si pohovořím s Moskvou. Nejdřív s ní musím jisté věci prodiskutovat soukromě.“

„Na vaši žádost jsem poslala svého člověka na Sibiř,“ vyštěkla Stephanie. „Odjel tam naslepo, a teď je nezvěstný.“

„Povolili jsme vám vyslat za ním jiného agenta, aby tu záležitost prošetřil.“

„To mě neuspokojuje. Co se to děje?“

„Nemohu vám to říct. Přinejmenším ne v tuhle chvíli.“

Luke zachytil v jeho hlase nelíčené obavy; na ty nebyl u SVR zvyklý.

„Musím to ohlásit prezidentovi,“ řekla Stephanie. „Je na něm, jak postupovat dál.“

STEVE BERRY

„To chápu.“

Rus už neřekl ani slovo a vyšel z tajné komory.

Luke pohlédl na svou bývalou nadřízenou. „Lítáme v hodně velkém průseru, že jo?“

Pečlivě vrátila skleněný poklop na místo. Na stůl se z něj snesl třpytivý závoj prachu.

„To jsi vystihl přesně,“ procedila skrz zuby.

„Víte, co je zač ta Společnost Cincinnati?“ zeptal se znova.

Pomalu přikývla.

„A povíte mi to?“

Obrátila se k odchodu.

„Ne tady.“

PATNÁCT

Zorin se vrátil na daču a zamířil rovnou do hlavní budovy. Hned při příjezdu mu sdělili, že se jim povedlo toho Američana Malonea zajmout. Nijak tedy nespěchal a v klidu si svlékl kabát a rukavice. Byl rád, že přijde do tepla. Léto bývá v téhle části světa kratičké; stýskalo se mu po vlahém teplém větru. Netušil, co mu chystají příští dny. Jen doufal, že ho vzpomínky neklamou, že předběžný průzkum je přesný a plánování důkladné a že mu vydrží neochvějné odhodlání. Příliš dlouho vysedával s rukama v klíně; byl rád, že teď konečně zase jedná. Cítil se dokonale připraven a v kondici. Jen tuhle jedinou vadu na kráse – přítomnost nějakého Amíka – předem neočekával.

Přesto ho i ta příjemně vzrušovala.

Prošel velkým sálem s vysokým stropem a vyhlídkou na zamrzlou jezerní hladinu. V krbu přívětivě šlehal plameny. Zamířil ke schodům do suterénu a sešel dolů, kde stál Malone, připoutaný za zápěstí k tlusté železné trubce. Prostor křížovaly ostré stíny od drátěných klíček na holých zárovkách. Američana vysvlékli z bundy a sebrali mu z podpažního pouzdra zbraň.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.